DESCÎNTOTECA

marin sorescu

scrisul românesc

Coperta : GABRIEL BRATU

DESCÎNTOTECA

marin sorescu

Scrisul românesc
Craiova
1976

Motto : *„Liniște, că ne uităm în ochi"...*

În acest spațiu infinit

Ți-am rămas dator o stare de spirit
Mai elevată și asta din cauza ta.
Nu că aș voi să-ți reproșez ceva, dimpotrivă,
Ia-o drept compliment, adus frumuseții tale
Care — s-o spun pe șleau — prostește.
Nu, nu pe purtător, ce te uiți așa la mine ?
Pe spectator, pe mine în cazul tău, ori al meu,
Ah, logica și poeții de azi !
Sînt spectatorul dezlănțuirii tale de forțe astrale.
Planetă nedescoperită,
Și dintr-o dată am dat eu peste ea,
Eu care bănuiam că trebuie să mai existe ceva
În acest spațiu infinit,
Dar totul s-a întîmplat pe neașteptate,
Și iată-mă spectatorul frumuseții, buimac —
Și oricît mă scrutam — ideile nicăieri !
Tocmai cînd voiam să fac și eu pe firoscosul...
Și-așa ți-am rămas dator o stare de spirit
Mai elevată, culmea e că nici acum n-o găsesc.
Unde am pus-o ? Unde mi-o fi capul, doamne ?

Îmi vine să vorbesc o limbă străină,
De pildă limba florilor,
Pe care le-am cules azi singur.
De fapt, nici eu nu înțeleg ce spun,
Totul îmi vine pe buze de-a gata,

Ca vorbele cu sensuri uitate
Dintr-un descîntec ciudat, auzit de la o babă...

Vreau să-mi fac o descîntotecă mare de dragoste...
Dă-mi și tu o mînă de ajutor,
Pune placa, pune-ți buzele,
Pielea feții, coada ochilor la lucru,
Părul, dă-i drumul pe spate,
Fă așa ca și cînd ai mătura cu el totul,
Inclusiv pe mine,
Prăfuitul — nu vezi ce sentimental sînt ?
Asta ca să faci vînt,
Foarte trebuincios în vrăji,
Joacă, fă-te frumoasă,
Fă ce știi — n-o să te învăț eu.

Sînt într-o stare
Că am trecut în partea cealaltă,
Mai inspirat decît trebuia,
Nu știu dacă înțelegi,
Și totul cîntă în jur,
Tu ești o vrăjitoare, eu zgripțuroiul
Cel călare pe-o coadă de mătură
Și darnic în declarațiile de dragoste.

Tertip

Ghici unde bat ?
Pe cine vreu să tapez de-un sărut ?
Află de la mine
Că dacă n-ar mai fi și lucruri de-astea
Absolut dumnezeiești,
Deși sînt de la natură,
Așa pretinde natura.
Mulțumesc,
Ești atît de plină de șocuri electrice.
Ce s-ar întîmpla, ce s-ar întîmpla ?
Lasă că știi tu.
I-auzi cum arde focul în sobă,
Mai arde cineva cu noi, îți dai seama,
Ceva care vine din pămînt, de milioane de ani —
Nu vreau să fac filozofie...
Stai, unde te duci ?
Mă refeream la gazul metan, bogăție naturală,
Arde odată cu noi
O părticică din trecutul geologic.

Du-te și pupă soba, te rog eu, aș lua-o
În brațe și-aș dansa cu ea,
Dacă n-aș avea pe cineva gata să meargă
Cu mine în jocul cel mai copilăresc...
Știi ce, hai să încercăm... ori de-a ce
Se mai joacă azi copiii ?
De-a v-ați ascunselea — nu,

Că ne-am mai pierdut o dată,
De-atîtea ori,
Ar însemna să cobim, hai să ne jucăm
„De-a v-aţi vaţelea !“
Nu ştiu cum e, eu am inventat cuvîntul,
Ţi-l fac cadou,
Tu dă-i un conţinut, sensul major,
Demn de epoca noastră şi hai să-l jucăm,
Chiar dacă nu-l nimerim dintr-o dată
Dar va fi atît de frumos,
Încît chiar şi peste douăzeci, treizeci de ani
Numai să se pronunţe „De-a v-aţi vaţelea“
Şi toată lumea să tresară,
Să vezi ochi sticlind
Şi cineva să rostească plin de regret :
Eh, alte vremuri pe-atunci, domnule !
Mai exista poezie cît de cît,
Abia inventase Sorescu descîntoteca,
Iar tinerii ştiau să se iubească al naibii de frumos.

Salt

Pe soba de teracotă două căprioare
Cu picioarele dinainte în aer,
Saltul se va termina mîine-poimîine...
Simt neliniştea ta,
Ca o reţea de nervi, de gînduri,
De dorinţe şi amărăciuni în care m-am învăluit.
Învăluit în carnea ta,
Sînt la adăpost de mine însumi...

Ieri două căprioare ne-au tăiat drumul,
Săltînd sprintene una alături de alta,
Ca doi sîni. Doi sîni ai naturii mame.
Iată natura mamă în salt, am spus,
Şi-am pus fruntea înfierbîntată pe golul
Dintre cele două căprioare,
Şi-am zburat şi nu m-am mai întors.
Acum văd imaginea lor luată la cald,
Pe soba care încălzeşte muntele înzăpezit.

Tablă

Mereu ne vom lovi de tablă,
La fiecare gest de-aducere aminte,
Cînd dai să-ţi duci gîndul
Dintr-o parte într-alta,
Căutînd o poziţie comodă...
Numai aburul va proteja neliniştea noastră,
Vremea cîinoasă, cînd nu se vede la doi paşi.

Soldaţii trec încolonaţi şi abia nimeresc drumul,
Dorinţa lor s-a transmis, am înregistrat-o.
Şi somnambulii pe acoperişul ud, nici nu le e teamă,
Bîjbîie fără să bîjbîie, bîjbîie mergînd la sigur,
Dansează învăluiţi în 365 de fire de păr blond,
Lung şi romantic, că iese din strofe.
Şi trece o maşină de pompieri,
Fără să-i vadă, deşi ardeau ;
De la un fir de păr s-a întins pălălaia,
Lucru nemţesc inflamabil,
Descrisă, această ieşire
Ar putea da ceva destul de prozaic,
Însă nu sînt de acord, căci depinde cine descrie.

Dacă nu vezi toate rădăcinile visului,
Închide mai bine ochii,
Şi, sub sărutul din aer,
Vei simţi frumuseţea pămîntului.

El le face pe toate
Cu cea mai mare naturaleţe...
Căprioare, pompieri încolonaţi...
Doi tineri, erau tineri pe cuvîntul meu de onoare,
Suiţi pe acoperişul de tablă al pădurii,
Dat cu verde crud, alunecos din cauza ceţii,
Mergînd mînă în mînă, nu-i deloc banal,
Căci să vezi ce urmează — acasă în cer, vezi ?
Se duceau în cer să mănînce dude albe,
Şi era ziua a cincea, de fapt a-ntîia,
Iar de la facerea lumii nici prima, nici ultima.

Avusese loc o răpire din cotidian.
Detectivi particulari îşi dădeau cu degetele-n ochi,
Să culeagă probe,
Să culeagă proba contrarie.
N-au găsit dudul, ascuns între nouri
Şi-acum se făceau că plouă,
Chiar ploua.
Natura transmitea mesaje cifrate,
Ei transmiteau tot un fel de poezii
Dar mai clare,
Pentru inamic, imaginaţia lor e cu parametri,
Adică măsurabilă,
Şi cineva a zis, cu ochii închişi :
„Mereu ne vom izbi de tablă".
Şi chiar aşa era, suna tabla.
Ah, casele cu acoperişurile lor cu tot
Atît de plate şi totuşi incomode,
Şi paşii îndrăgostiţilor alunecînd
Cu vîntul vînăt odată,
Cu acel fîşîit ca de roţi pe asfaltul ud.

Dimpotrivă

Cum poate ține de cald un cuvînt,
Spui că te-ai hrănit o zi
Cu acest *dimpotrivă*,
Care punea capăt, risipea niște neliniști.
Sigur că s-au așezat lucrurile.
Cînd mai treci spre Ardeal
Să iei seama la straturile de gresii,
Șisturi cristaline, ori ce-or fi,
Ca flori de piatră presate și aranjate după cotor,
Stînci-broșură.
Cînd mergi spre Sinaia vezi niște munți-carte.

Exact așa s-au petrecut lucrurile
Și cu sentimentele mele,
Deși eu n-am avut timpul geologic la dispoziție
Să aranjez totul frumos.
Sigur, îmi va fi dat și acest timp
Dar cui prodest ?
Nici tu nu vei mai fi — în forma aceasta perfectă,
Sculptată și de mine, în treacăt,
Să le vezi, să le citești
Sentimentele presate,
Și nici eu nu mă voi mai afla-n spatele lor,
Să suflu cald, să gîfîi, să clipesc.
Atunci va fi trist
Și, oricum, păcat de stratificare.
Însă munții fi-vor tot munți.

Dar și o lună e ceva, cresc din adînc năluci,
Se luptă cu vrăjitoarele.
Una frumoasă îmi e foarte îndatorată,
I-am împrumutat o mătură,
Și e obligată (moral) să-mi vrea binele,
Cît poate ține la o vrăjitoare obrazul ?
Nu te speria, e o idee care tot filfiie
Și n-o pot prinde de coadă, de coada de păuniță
Și ce e al tău a fost pus de-o parte.
Ne-a simțit prin preajmă,
Cum simt eu ideea aceea,
Și totul se tulbura pentru o clipă, se făcea șoaptă.
Urechile îmi țiuiau,
Ca și cînd s-ar fi pregătit să recepteze
Și undele care nu se aud
Și dacă suna telefonul, erai ori tu ori eu,
Care mă căutam cu neliniștea ta.
Ah ! de cîte ori nu m-am dorit sculptor în carne vie
(Modestia mi-a plăcut întotdeauna).
Brâncuși ar fi trebuit să cioplească și-un pat
Dintr-o albie de rîu, poate că a și făcut-o,
Să luăm bine seama pe ce dorm pietrele de rîu,
Muzele atît de tandru adormite.

Nu știu de ce te văd
Spălînd pînza într-un rîu de munte,
Cu minunile cele-zise pulpe în apă,
Și eu să-ți spun „Te iubesc“ de pe mal,
Iar tu să nu-ți vezi capul din treabă,
Iar eu să vorbesc cu tine la telefon,
Care pentru tine să fie o floare la ureche — o
muşcată —

Iar firul — chiar firul apei,
Instalat de instalatorul zis dumnezeu.
Spui că s-a scris piesa vorbită la telefon ?
Bine, dar eu aș meșteri-o mai bine,

Te rog să-mi dai cît mai des telefon.
În numărul meu n-am admis nici un zero
Și să rugăm pe cineva să înregistreze,
Iar la urmă să ne dea benzile
Să le facem discuri de lună plină,
Discuri pentru descîntotecă,
Să înceapă să se învîrtă de cîte ori plouă
Și oamenii se simt singuri și au nevoie
De o iubire neconsfințită decît prin ea însăși,
Spusă pe șleau și pe firul apei,
Pe nemîncate, pe îmbrăcate ori pe pielea goală —
Ce e mai frumos decît trupul omenesc ?
O poveste luată din viață,
Mai potrivit spus ar fi — ciupită din viață,
Care să se termine ca toate poveștile,
Stereotip : *Și-am încălecat pe-o șa*
Și-oi mai încăleca
Și aici placa să fie puțin uzată
Și să se tot repete.
Iar cineva din *off*, exasperat, să strige : Căsătoriți-i domnilor,
Oameni buni, căsătoriți-i pe acești neisprăviți,
Să termine odată povestea.

Such a tuch

Nu pot să fac decît gesturi,
Cuvintele n-au sunet, buzele rotunjesc niște vorbe
Pentru respirația cărora nu mai e aer.
După-amiaza asta o trecem la nopți, și pe aceasta,
Poate că tot de aici vine și numele de nopți albe,
Numai că acolo aurora boreală
E mai mult decît un clipici.
Pe liniște toate se aud mai bine,
Ascultăm, strămutați undeva la marginea lumii,
Trec pașii lucrurilor nefăcute,
Ori ni s-a părut ?
Te ia și frica. Marea e groaznică zici,
Din senin îți și dă o stare.
Acum și ea e departe, am rupt-o
Ca pe o foaie de hîrtie,
Pe care am fi scris „Marea există",
Acum e pe undeva cocoloșită marea,
(ca și „Marea există")
Și numai starea ne-a rămas,
Starea aceea de care vorbeai,
Și pe care eu dau s-o pipăi,
Să văd dacă și ea e sărată.
M-am tot jucat cu sărurile, în ultima vreme,
Joacă de copii sărind pe sărite
Ca să sclipească tot felul de imagini,
Întîmplări ale noastre și ale altora,
Cînd vor fi numai ale altora,
Ferească dumnezeu,
N-or mai avea nici un gust, ori tu ce crezi ?

Zi bună

Ce-o să ne spunem noi,
Cînd n-om mai avea ce ne spune ?
Acum iată nu ne ajung cuvintele,
Nu ne ajunge aerul pentru ele,
Ne ajutăm de braţe,
De toate celelalte, de-a valma.
Merg cu picioarele tale,
Parcă merg în cîrji, ori pe picioroange,
Care mă înalţă deasupra tuturor stărilor
(Păstrez din istorie expresia „Starea a treia",
Nu vrei să ţi-o dau ţie, dacă tot am păstrat-o) ?
Mă înalţă deasupra turlelor cu sfîrc,
Sus în cer, aproape că dau noroc cu cel de sus.
Dumnezeu să ne ierte !
Şi vorbim un timp despre rai
(El zice că nu există,
Eu susţin contrariul, ori, hai, treacă de la mine,
Există, aşa cu intermitenţe, cînd este cînd nu este).
Aproape că ajungem la uite-o nu e
Şi în adîncul sufletului
Tare mă tem că amîndoi avem dreptate.
Este rai, dar nu suficient,
Însă aceasta e o problemă mai delicată,
Ţine de viitor.

(În viitor va fi mai mult rai,
Obţinut din rău,
Prin transformarea
Revoluţionară
A lui *ă* în *a* şi a lui *u* în *i*).
Iar noi ţinem de prezent,
Cum te văd şi cum mă vezi.
Cum te văd şi cum mă vezi ?
Că şi aici trebuie puţină lumină.
Am avut un moment, cînd mă rătăcisem în oglinzi
Şi-ai zis
Că dacă mă mai uit mult acolo,
Îmi închizi oglinzile,
Deşi gîndurile-mi nu urmăreau imaginea,
Se uitau la tine,
După o absenţă întreceai iarăşi aşteptările
Şi constatam,
Uitîndu-mă la mine,
Că-ţi vin bine vestmintele colorate
Pe pielea de culoarea castanei coapte,
Scoasă din foc cu mîna altuia,
A mea — şi nu mă plîng —
Ca şi cînd mie mi-ar fi venit bine
Că doar mă uitam la mine în oglinda
(Pe care tu voiai s-o întorci
Cu faţa la perete),
Într-un fel de narcisism generos.
Ne oglindim unul într-altul,
Dacă vei reţine asta
Din toată această psihologie vărsată,
— Vezi că mai e şi pe jos —

Mi-au mai alunecat niște gînduri,
Se gudură la picioarele tale.
Marș ! trimite-le acasă,
Să vadă acea maternitate perfectă,
Dacă vei reține măcar atît, tot e ceva...
Hai, închide ochii.
Mă voi odihni pe pleoapele tale,
Ca un fluture care trăiește o zi,
Dar a avut noroc de-o zi bună și lucrătoare.

Sonete amestecate

Să mai zici că nu e o mistică la mijloc.
Nu vezi că toate se potrivesc într-un mod fantastic ?
Atîtea coincidențe în viața noastră,
Tu în ce zodie ești ?
Răsfoind acest maldăr de fotografii,
Parcă am venit la o ghicitoare,
Care-mi arată același chip.
Pică ceva la culoare — îmi vine să-ntreb,
Cu o expresie livrească din jocul cu cărți.
Nu, nu-mi da poza ta,
Asta zici că înseamnă nu știu ce,
Uite, încep să cred în mistica lucrurilor.

Trebuie pe aceste versuri să se nască cel puțin
O mie de copii, ca volintirii lui Garibaldi,
Tot unul și unul
Altfel înseamnă că noi n-avem nici un talent.
Nu e o idee rea.

Vulcanul mustăcește,
Vrea să mai spună ceva,
Nu, n-am spus motanul, vulcanul am spus,
Vrea să se steargă la mustață cu Napoli,
Căci e vorba de Vezuviu.
Sînt în prezența ta un Vezuviu,
Care se pregătește de ceva fantastic
Și scoate aburi deocamdată, aburește oglinda cerului,
Ca să nu se spargă.

Cioburile aduc ghinion și pentru motani.
Nu, acum am zis motani.
Vorbesc tare, fiindcă așa e firesc.

Se iubește și pe lumină.
Bea pentru mine. Noroc.
Eu și-n vis aprind lumina.
M-ai văzut și ghiftuindu-mă cu vise,
Oamenii, cînd sînt fericiți,
Oare nu seamănă cu niște zmei la troaca lor cu vise ?
Îți vine să-i pupi pe bot
Și să-i gîdili pe burtă cu piciorul,
Ca pe purcelușii, ca să mai diminuăm comparația.

Ce bine că nu s-au lipit de tine nici băutura,
Nici femeile, zici, mai ales femeile,
În loc să dau una jos,
Trebuia să dau ciorchini, ciorchini.
Eh, ce frumos e la cules de vii.

Lumini mici

Adeseori m-am întrebat cum arată iubirea,
Mă întrebam pe vremuri mai des, azi mai rar.
Acum stăm pe două scăunele,
Făcute pentru morți ori pentru vii ?
Nu sînt rabatabile, ca fotoliile din avion,
Dar ai senzația că și ele te pot lansa
În sus și-n jos.
Ard două lumînări la capul străinei,
Care ți-a fost mamă bună și iubitoare.
Una cu multă flacără — aceasta sînt eu, zici,
Deși parcă îți pare rău,
A ars mai mult de jumătate —,
Cealaltă, dreaptă și cu un echilibru interior,
Cu grija parcă să se vadă arderea
Și de partea cealaltă,
Ca un cuvînt scris cu indigoul.

Îmi povestești viața,
Care n-a fost ușoară,
Copilăria acum ți-o aflu,
Și fără să vreau îți privesc picioarele frumoase,
Care au lăsat pași buni
Și-au știut să vină spre mine.

Am așteptat să se termine lumînarea ta și-am plecat.
Acum știu ce înseamnă, asta e iubirea,

Am văzut-o în ochii tăi
La lumina lumînării,
Deşi eu păream că mă uit după cruci,
Căutam nume semnificative pe cruci.
Ne-am călit şi la lumina lumînării un sentiment,
Care ţie ţi se pare că pîlpîie în mine,
Dar el arde drept şi cu flacără constantă,
Reglat să respire multă vreme egal.

Aproape

Cum ni se aseamănă scrisul,
E ceva aproape mistic,
Nu deosebesc mîna mea de a ta.
Iată, trec pe curat curentul iscat atunci
Între cele două pahare din care-am băut niţel soc,
Eu parcă stăteam pe un cîine-manşon, din greşală,
Cuminte manşon,
Dar mereu mă temeam c-o să mă muşte scaunul.

Primeam mesajele tale ca din străinătate,
Cînd aştepţi poşta să-ţi aducă veşti
Şi parcă eram într-un vis,
Cînd vezi pe cel care-ţi scrie scrisoarea,
Ba chiar dacă vrei, poţi să-i atingi genunchiul,
Dar numai atît.

N-am fost învăţat cu răsfăţul
Şi nici nu mi s-au spus multe,
Din cîte aş fi meritat,
Pentru că nici eu n-am spus multe,
Am mers pe subînţelesuri,
Am trăit din subînţelesuri
Şi cuvintele tale îmi veneau atît de bine,
Aş fi vrut să le probez în oglindă,
Ca pe o haină scumpă, cu care nu-s deprins.

Cu tine am renunţat şi eu la reţinere,
Am dat drumul la băierile sufletului.

Da, și pe mine mă dor rărunchii de dor
(Tu ai scris asta, eu am scris-o ?)
Și conjugările verbelor tale
Îmi încărcau și-mi descărcau ochii.
Unde sîntem noi ? Și unde-o să ajungem ?

În cimitir există coșuri de gunoaie,
Ca și cînd cei de dedesubt,
De sub noi,
Ar avea ore fixe, cînd vin să arunce resturile de viață.

Dumnezeu să-i odihnească și pe ei
Și pe cei care caută în calupurile cimitirului,
Liniștea unui foc lăuntric.

Greul pămîntului

Vezi că prin hîrtie eu înțeleg pînză.
Bine, înțelege ce vrei.
Ești femeie, ți-e gîndul numai la pînzeturi.
Ești sprintenă azi — și tu topit —
La colțul gurii ai niște gropițe,
Ei, lasă că nu sînt riduri,
Acum bag de seamă cît sînt de șic,
De unde le ai ?
De la mama.
Bravo. Eu am niște gropițe în creier
Și de cînd am dat de tine calc tot în ele.

Ai spus tu că îți plac momentele acestea
De reverie,
Visălogeală — visare cu pisălogeală — în gol,
Cînd ești gol pe dinăuntru
Și încheiat la șireturi pe dinafară.
Eu numai atunci sînt om.
Atunci de ce îți place
Să fii om atît de rar, omule ?
Lasă, că nu ești numai tu.
Serios ?
Știi că sînt foarte ocupat,
Nu ne putem vedea toată ziua,
Că n-am avea ce să ne spunem.
E mai bine așa, pe furate.

Soare — calupuri de ghiață —
Așa e lumina de-afară
Și așa bronzează.
Bea.
Îmi dai numai amărăciuni astăzi,
Nu crezi că a trecut primul val ?
Acela, furtunosul, ne-a răvășit puțin.
Puțin pe tine că ești insensibil.
Eu la început credeam
Că e un joc al tău, ca să mă prinzi.
Eu n-am sentimentul ăsta.
Mie nu-mi place să fiu stinsă.

Pedeapsa mea n-a ținut prea mult.
Ce gînduri ai ?
Căușul e locul unde pui capul
Și te întîlnești acolo cu greul pămîntului.

Numai

Odihnă activă, radioactivă, pe muzică
Numai asta visează perdelele,
Pe care cineva amenință că va veni să le scoată.
Și starea aceea de nebunie aproape
Dar e de fapt o dulce împăcare cu universul
Cînd îți vine să iubești pe toată lumea
Numai ca să intru și eu în această lume,
Luată *en gros*,
Numai ca să intri și tu în această lume,
Pe care eu o iau de bună,
Cu toptanul (am găsit traducerea).

Căci tu iradiezi bunătate, pentru că respiri
— Chiar dacă s-a mai spus —
Numai pentru dragoste.

Cercuri, spirale

Pune sînul tău drept pe foaia de hîrtie
Şi lasă-l să se joace, să facă semne,
Tumbe,
Spirale, lasă-l să-nveţe să se iscălească
Şi-ai să vezi că la descifrarea indescifrabilului —
Putea scrie mai citeţ,
Nu l-ai prea şcolit,
Şi-asta iar e bine, că nu e livresc
(Închid paranteza)
— Va ieşi numele meu.
Şi culmea — în lumina cea mai favorabilă !

În lumina ta,
Adică atunci cînd soarele, deasupra Ceahlăului,
(Să dăm sau să nu dăm repere ?
Hai să le dăm că-s din patrie)
Trece prin perdeaua verde,
Se loveşte poc ! în oglindă,
Şi într-un avînt al marilor descoperiri
Se întoarce brusc spre noi.

Stăm faţă în faţă pe marginea patului-prăpastie
N-am avut timp să luăm o carte în mînă, de !
intelectuali,
Şi ne uităm în ochi, e şi asta o ocupaţie.
Dar parcă ochii nici nu sînt ai noştri,
Reflectă la infinit două fiinţe.

Aburind într-un spaţiu de oglindă...
Îmi reglez respiraţia mea
De scufundător sub apă,
Sub apa verzuie din ochi.
Îmi place să plonjez în întunecimea
Pe unde numai calcanii,
Cei care au doar o ferestruică-ntr-o parte,
Se plimbă verticali,
Ca nişte felii de pepene încă netăiate,
Plutind în interiorul sferei muzicale a fructului,
Aşteptînd dinţii strălucitori care să le muşte.

Parfum

Femeile au un parfum al lor
Și lasă o dîră în suflet.
Ar putea să te simtă aerul,
Toată lumea (las'să mă simtă !) după suflet sau după
parfum.

Acum trecutul nostru a fost cum a fost
S-o rugăm pe această madonă de teracotă,
Imitată după frații della Robia,
Să-l ia sub ocrotirea ei,
Lăsîndu-ne pe noi liberi
Fără trecut și fără viitor,
Doar cu prezentul în față.

Iar cînd tu îți dai părul cu mîna,
Îl asvîrli în spate
Cu acel gest inconștient al femeilor,
Care se tot încurcă și se tot descurcă
În propia frumusețe.
Eu să nu fiu fulgerat de un val de gelozie,
Că cine, doamne iartă-mă, cine știe pe cine
A mai răcorit acest val blond, dat pe spate
Cu acel gest inconștient.

Mă furnică ceva prin tălpi,
Prin talpa stîngă mai ales,
Un mers ca de furnici.
Și nu vreau să calc apăsat,

În drumul meu spre înainte ca să nu supăr,
Să nu cert cu strivirea acele harnice vieţuitoare,
Fiinţe, care şi ele îşi au menirea lor dumnezeiască
Şi întîmplător mi s-au lipit de talpă
(Întîmplător sau neîntîmplător),
Ca să mă gîdile şi să-mi facă viaţa frumoasă
Să simt că sînt iubit, începînd de jos în sus
Cînd şi eu ard de aceeaşi pornire
De a căuta talpa lui dumnezeu,
Şi de-a o gîdila uşor
Cu acidulat roiul furnicilor
Atunci cînd el calcă nevăzut
Pe creştetele noastre.

Încropeală

De ce zici că nu-ți e favorabil peștele ?
Poate pentru că depinde atît de mult de curenții
cosmici,
E înghesuit, prins cu ușa
De jetul care vine din stele,
Se varsă curenții contradictorii în capul lui,
Magnetici, bineînțeles.
Și el se spală cu ei pe cap
Înoată în electricitate, în magnet.
Îmi place să cred că are o forță în plus,
Care de-aici i se trage
Și că s-ar simți bine în triburi, în cete, în
herghelii —
„Acoperișul conjugal nu-l satisface" — textual.
„Însă bine strunit, se mai spune acolo,
E capabil de munca susținută".
I-am citit zodia mea unui papagal
— Născut tot în pește —
Lăudîndu-mă că noi lăsăm în urmă
În multe privințe
Leul, Fecioara
— Deocamdată pe-ăștia doi —
Și s-a pus pe-un sporovăit !
Nu înțeleg bine toate vorbele lui,
Cum nu pricep nici zodiacul decît pe sărite,
Decît atunci cînd e de bine.

E de bine că tu mă faci să iau cunoștință
De misterul care mă înconjoară ?

Oare avem noi timp pentru un destin dus pînă la
capăt,
Pentru un destin susținut ?
Încropim o viață, din te miri ce,
Și numai iubirea ne mai saltă puțin deasupra
valurilor,
Ne scoate cu capul din apă, pești, lei, fecioare,
Dar puțin cît ai înghițit o gură de aer
Și iar sîntem lăsați să ne tăvălim acolo jos,
Unde cei vechi localizau infernul.

M-a dat gata vara asta,
Simt o durere în ceafă,
Uit esențialul,
Nu pun virgulele.
Vara să n-ai pretenții de stil de la mine,
Nu pot lucra asupra cuvîntului.
Toate veștile proaste vin vara
Și, ca o oază, această vară fierbinte.
La un spital era o soră celebră
Pentru mîna sa rece,
Și după operații era chemată
Să le pună bolnavilor mîna pe frunte.
Toți o iubeau pentru mîna de bunătate.

Pune mîna pe fruntea mea,
Arde, mi-au scos sufletul.

Logodnă

Logodna a fost foarte bine pusă la cale,
Toți eram acolo — și împricinații și martorii,
A fost o sărbătoare sobră, aproape neobservată.
Inelul era în soare,
Valul îl freca bine cu sare, să nu se coclească,
Să nu prindă scoici.
Mereu îmi vine să pun urechea cînd aud de scoici,
Ei ! nici ele nu mai sună ca pe vremuri.
Ceremonialul s-a desfășurat fără accidente,
Rudele au fost mulțumite,
Logodnicii nu s-au privit în ochi.

Nu știu din ce cauză,
În aer e un gust de sare.
Gust de sare care a tras apă,
O să plouă ?
Buzele mele gustă aerul,
Ca și cum ar pipăi forma ta în mișcare.
Ne-am luat cu banalitățile,
Ne-am dăruit cotidianului aproape total,
Pînă la ce mai faci,
E o vreme spendidă azi sau o să plouă
(Că trage sarea apă).
Cineva m-a întrebat după aceea dacă am umor,
Asta pe plajă,
Tocmai mă pregăteam să intru în apă

Și-am rămas locului, surprins,
Iată o întrebare serioasă.
S-ar zice că e o mare moleșeală pe scoicile făcute zob,
Cu vuietul mării, cu tot,
O lene generalizată
Foarte greu de operat în stadiul acesta.
Totuși un ochi atent nu scapă
Infinita mișculație (dă-mi un alt cuvînt),
De alegere a locului de întins cearceaful,
Să fii lîngă, să vezi pe cutare,
Dar să nu-l vezi pe cutare,
Unul vorbește mult,
Cu toate că ai dori doar să-l saluți
Să te vadă el,
Să ai marea în față,
Să nu fie copii mici în preajmă.
Cei mai mulți alunecă spre gard,
Iar cei dinspre gard, trag spre dig
— Curenții de suprafață și de adîncime —
Și-ntre toate acestea — mișculația (nu mi-ai găsit cuvîntul ?)...

Da, lucrez cu negri,
Că te-ai bronzat...
Noi — ca doi străini, însă logodiți
Și-aș îndrăzni să spun chiar botezați,
Deși n-am avut curajul să intrăm amîndoi o dată
În aceeași mare
Și Sfîntul Ioan Botezătorul în slip,
Cu steagul alb în vîrful toiagului
Care ține loc și de semnalizare meteo
Steag albastru : valuri, mare agitată ;
Steag alb : mare lină
Să lase să se coboare sfîntul duh
Pînă deasupra creștetului nostru,
Care și el, duhul, nu mai e porumbel, ci pescăruș.

Am ascultat țipătul pescărușilor fără tine,
Ei or fi prins peștele acela ?
O atingere s-a făcut totuși
Exact cînd ochiul mijea
Și ne privea,
Încercînd să ne prindă în imagine.
Era un copil care fotografia urme de pași,
Înainte ca marea să le mature,
Să le ia pe fărașul valurilor,
Să le înfulece.
Și urmele care vin și pe cele care pleacă,
Așa grămadă.
Iar aparatul acela ne-a surprins o clipă atinși,
Dar ca și cînd am fi fost la distanțe
De blitz-lumină de noi înșine
Ca și cînd n-am fi schimbat cu puțin înainte inelele,
Mîncîndu-le chiar la aceeași masă de taină,
Al meu felul întîi, al tău felul doi,
În așa fel, încît să nu se bage nimic de seamă
Și așa s-a petrecut logodna,
Iar acesta a fost un tablou de Rafael.

Crusta

Nu știu dacă e un titlu prea potrivit
Pentru un poem.
Crusta — poezie de dragoste?

Cum se usucă nămolul, toți se simt niște reptile,
Te uiți să le pice coada,
Am numărat cel puțin douăsprezece figuri (ca la șah)
De mers cu noroiul pe tine,
Pe tabla cu pătrățele de cearceafuri
A buzei de ghiol.
Pinguinul merge de exemplu cu aripile înfoiate,
Romanticul ține o mînă în sus,
Ca la gară,
Își ia adio de la soare
Soarele însă nu pleacă,
Ci parcă tot vine
Trage încontinuu tot la linia aceea,
Și el îl salută,
Mulți îl salută ca la plecare.

Toate acestea îmi vin în minte,
Chibițînd o partidă de șah
Care e disputată de doi draci,
Și tabla de șah e întinsă pe un coș de hîrtii.

Caută fluidul erotic cu lumînarea,
Că dai în ghiol.
Sănătatea înainte de orice, aud lîngă mine,
O părere autorizată încă de acum patruzeci de ani.
Unde e Venus, cea ca spuma de albă ?

Aerul e plin de o împăcare cu soarta de drac,
Însă aşa ne călim noi pentru faza de crin,
Şi crinul trece prin starea de crustă
Şi cînd iese de acolo, vîjîind, spre imaculare,
E atît de frumoasă îmbobocirea.

Stare

M-o fi aruncat cineva la coş, sau mi se pare.
Nămolul e ca opiumul, te-ai uns o dată,
Te tot duci la fund
Şi ce-o să ne facem cînd o să dispară,
N-o să se mai găsească nici mîl,
Atît de bogat în de toate,
C-a început să nu mai miroase ghiolul, nu simţi ?
Dacă-l tot luăm şi dăm pe noi,
Iar acesta se prepară în sute, mii de ani,
Tot putrezesc viermişori de apă sărată
Şi asta nu se poate de azi pe mîine.
Ţine oul deasupra — atît e de sărată apa,
Toţi aproape că merg pe valuri, înainte mergători în serie,
Şi crusta li se înmoaie, se întorc iar acasă în pieile lor
Sînt bărbaţi, femei — toţi oameni de treabă.

Na, că nici marea nu mai are miros anul acesta,
Ştii mirosul acela de alge,
Scoici, clor, brom, iod, peşte sărat,
Acea pastă de mirosuri
Dacă se poate spune astfel şi se poate (astăzi)
Şi-n locul rămas gol
Te simt pe tine — parfumul acela,
Care s-a bătut
În luptă dreaptă cu mireasma mării
(În briză să ne tăiem sau în sîn să ne mirosim ?)

Şi l-a învins, bravo, felicitările mele !
Nările îmi freamătă, adulmecă,
Eşti pe undeva prin preajmă,
Daţi-vă oameni buni la o parte
Că n-am unde să-mi întind poemul aici pe plajă.
Scriu cearceafuri şi stau pe ele la soare,
Păcat că stau singur
Şi nu beneficiez
Decît de unda de dragoste, care vine
Şi-mi citeşte cuvintele.
Dacă scap de reumatism anul ăsta, mă îmbăt,
Spune cineva lîngă mine.
Pe toţi ne doare cîte ceva,
Ne ungem, ne dregem,
Îmi vine şi mie să ridic mîna în sus
Şi să fac semne, ca în gară,
Vine parfumul tău, pleacă parfumul tău,
Sufletul meu îi cară bagajul.

Bărbia vînătă

Femeile cînd au bărbie vînătă, e un semn bun.
Vai, ce frumos e !
Mai sînt şi ghionturi bune pe lumea asta,
Vînătăi care să-şi merite numele,
Acestea sînt ca ochii albaştri rimelaţi.
Să te tot uiţi după ei.
Ţi-au cam plăcut ţie ochii albaştri ?
Nu ştiu. Îmi e ruşine să mă uit la o femeie,
Să-i pipăi culorile privirii,
Ce sînt eu, mătăsar ?
Lasă astea, ştii că urmează o lună întreagă penibilă,
De penumbră,
Vom lăsa natura să se declanşeze în voie,
Ca o cafea cu zahărul alături
— Amară dar tare —
Va fi o lună tare proastă,
Fără noi, ori cu noi separaţi.

Nu, n-am aşteptat momentul ăsta de mult,
Aşa cum crezi tu.
Hai să ne uităm unul la altul
Şi pentru atunci.
Linişte, că ne uităm în ochi
E un moment periculos,
Putem nimeri alături, doamne fereşte.
Nu e ruşine să spunem că sîntem frumoşi,
Oare nu facem şi noi parte din natură

(Ai uitat „integrantă“ — parte integrantă, așa se spune).
Poți lăuda culorile frunzelor cît vrei,
Dar cînd te-mboldește inima
Să spui despre cineva că e frumos,
Pari deplasat.
Spune tu că sînt frumoasă.
Ca să vezi tu cît sînt de deplasat, da ?
Sigur că ești frumoasă,
Îți mărturisesc acum,
Nu că m-ai stîrnit tu,
Dar îmi stătea pe limbă să-ți spun.
Nu știu cum am uitat, am avut un lapsus groaznic.
Ești atît de frumoasă...
Am simțit momentul acela de moleșală
Care ți se întîmplă cînd perfecțiunea îți dă un șoc.
Dacă dactilografa va bate „sac“,
Ni-l punem în cap.

Eu vreau să te văd,
Cînd ți se taie respirația.

Valoarea respirației

Și respirația are valoarea ei.
Sîntem ca două plicuri cu valoare declarată,
Cu acte, dă-le naibii,
Cu frunze de iederă.
Ce minunat știu să respire uneori
Oamenii din ziua de azi !
Adînc și cu poftă.

E bine să palpite aerul de emoția noastră,
Și el s-a emoționat,
E doar partea sensibilă a pămîntului,
Cea care pîlpîie, arde.
Știi că scoatem curcubeie pe nări
— Uite așa or să ne descopere extratereștrii —
Aceia care nu sînt cu picioarele pe pămînt,
Că purtăm în jurul iubirii noastre o aureolă cît bolta.

Acum îmi dau seama de ce mărul e simbolul vieții :
Pentru că e voluptos,
Nu poate fi mîncat delicat, ci otova
Mușcat cu poftă și mai e și rotund.
Da, mărul trebuie mîncat cu ritualul lui.
Vezi raiul, cum stătea Eva în genunchi
La picioarele primului om.
Și atît.
Fără trădări, deocamdată.

Mînca mărul şi-l stîrnea şi pe tontălău,
Flăcăul legat, aparent,
Îl stîrnea prin ronţăitul ei sănătos.

În versiunea noastră raiul e totul,
De iad să n-auzim.
Dac-o să nimerim în acelaşi iad,
Să te faci că nu mă cunoşti,
Să nu declari nimic.
Ai mîncat tot mărul, puteai să-mi laşi jumătate,
Poate cădea bine,
Acum o să-ntorc raiul pe dos după poame.

Păcat că dragostea nu e în pilule,
Sau nu se poate combate prin pilule.
Cînd te îndrăgosteşti
Să iei cîteva pe zi şi gata,
Să fii apt de muncă.
Eu mă simt chiar foarte bine
După ce trag aer în piept de cîteva ori
Cu condiţia să fii şi tu alături.
Asta îmi dă chef de muncă,
Pot munci opt ore uşor,
Fără să fac nimic,
Vreau să spun
Fără să-mi vină să moţăi.

Erată la rai

În loc de Adam şi Eva a se citi, cutare şi cutare.
La urmă va trebui să mai dăm o erată la erată :
Cutare nu e cutare şi cutare nu e cutare.
Important este că eu ştiu,
Tu ştii,
Restul nu ne interesează.
Eu ştiu că mă iubeşti,
Tu ştii că te iubesc,
Iar restul e tăcere, pss !
— Asta s-o crezi tu şi cu Hamlet,
Totul se ştie,
Totul se vorbeşte.
Ei şi ?

Muzica uşoară italienească
E singura demnă de ascultat,
Eu nici acesteia nu i-am dat de gust.
Nu îţi ajunge o viaţă
Să poţi trăi tot ce se poate trăi.
Cîteodată poţi gîndi şi aşa,
Accept,
Altădată parcă şi asta e prea lungă.

Noi dilatăm clipa
Şi intrăm în ea,
Ca în rama unei fotografii vechi, de familie :
Domnul şi doamna la o anumită vîrstă,

Totuşi foarte tineri,
El a prins-o de mînă,
Simte că ceva se zbate acolo,
La nivel de mînă o înfiorare de pleoapă.
Bine spuneai tu
Că mă vezi şi cu palmele,
Cînd le laşi să-mi mîngîie urma
În aerul pe care l-ai gonit o vreme
Ca să mă sufoc de prezenţa ta
(Asta am spus-o eu).
Şi doamna se uită la aparat,
Iar clipa are deja ramă veche,
De lemn încrustat, cu floricele,
Şi amîndoi, şi domnul şi doamna,
Gătiţi decent, nu în costume de epocă din rai,
— Îţi aminteşti „Adam şi Eva" de Cranach ? —
Cu cravată, guler cu volane.
De-o parte şi de alta clipa,
Cum spuneam.

Nu poţi pune frumuseţea între gratii,
Că deschide orice,
Oricine îi dă drumul.
Asta în legătura cu vesmintele ?
Oricum, îmi place rochia ta de catifea,
Îi prieşte palmei mele, podului palmei,
Care trece cu drag peste ea
Ca podul adevărat peste o şosea clasa-ntîia.
Şi palma parcă-mi e de catifea.
Catifea pe catifea se vrea !
Îţi fac cadou pe ziua de astăzi
Această zicere,
Ca pe un buchet de garoafe,
Cu trei fire de-asparagos.

Or să fie cu ochii pe tine,
Aşa poftă de viaţă n-ai avut tu în viaţa ta.
Eşti plin de mine,
În gene ai fire din părul meu,
Pe linia norocului.
Experienţa unei femei
Nu vine din numărul relaţiilor,
Ci din intensitatea lor, înţelegi ?
Ba nu, că sînt turc,
Ce facem, dăm lecţii ?
Mi-ai încurcat părul de-atîta fierbinţeală,
Că îmi ţine cald ca o blană.

În orice timp, în orice civilizaţie
Dragostea are aceeaşi lungime de undă,
Nu poţi s-o comprimi,
Ea trebuie să se consume în timpul său unic,
Care e al nostru
— Timpul —,
Dar este dictat.

Am fost chemaţi să înfăptuim dragostea,
Vezi că se repetă,
Nu-i nimic,
Ardere,
Purtăm în noi, ne asumăm riscul cenuşii.
Stabilim o altă religie,

Că astea nu ne sînt de ajuns,
Astea nu ne satisfac.

Unii trec prin viață ca niște mobile.
De schimbat chihlimbarul cu ametist.
Ce femeie nu are un ametist ?
Sună mai bine, nu ?
Eu cred că dragostea
Care poate să modifice în bine un om
Nu poate fi imorală.
Dimpotrivă.
Sîntem niște revoluționari,
Avem și noi codul nostru.
E foarte frumoasă rochia de lînă.

Cros

Buzele sînt o carne vie,
De-atîta sărut, atîta muncă.
Perfecțiunea obosește,
Dar dacă nu simți
Nevoia să ajungi la ea,
Nu poți avea nici mari idealuri.

Degeaba faci pe grozavul,
Dacă ai și că mă pierzi,
Că aș opri totul aici,
N-ai mai fi așa de sigur pe tine.
Ai vrea să reiei viața
De unde te-am preluat eu ?
Sau tu ? Nu mai știm cine a început,
Cine a preluat ștafeta,
Cine-a pus primul mîna pe ștafetă
Și-a-nceput să fugă,
Ca un disperat pe pista cu zgură,
Săreau pietricelele de sub tălpi
— Se uita lumea cu gura căscată —
Spune cine-a fost acela, eu sau tu,
Că nu-mi aduc aminte.

Cred că amîndoi ne-am repezit
Și de la concursul de viteză
Am ajuns acum la cros.
Alergăm umăr la umăr,

În masa de inși,
Potrivindu-ne pasul
Și ce e bine, e că nu se termină la o sută de metri,
Ci poate ține kilometri întregi.
Însă ce semnificație are fuga ?
Asta mă întreb și eu.
Oricum nu e în legătură cu sportul,
Mergem alături, înțelegi.
Bine, dar cine cronometrează ?
Lasă, nu le duce tu grija.
Ca mîine apare schimbul
Și noi trebuie să le predăm ștafeta.
Atunci o să ne tot odihnim.
Dar măcar să avem ce povesti,
Să avem ce ne aduce aminte.
Dar de ce să vorbim de lucruri triste, acum ?

Obsesii

Dați frunzele la o parte de pe noi
Că incendiem... lumea dragă,
Toamna aș zice eu,
Chiar dacă n-ar rămîne...
— Te-ai gîndit la mine ?
— Lasă-mă să mă concentrez,
Cum naiba să nu mă gîndesc,
Că numai asta fac și o să mă termin gîndindu-mă.
M-am început cu gîndul din creștet,
Acum sînt pe la genunchi,
Pe la genunchii tăi.
Ar fi bine să mă porți pe sub piele,
Ca o cămașă interioară,
Din acelea cu fermoar.
Oare cămașa lui Nesus era cu fermoar ?
Nu era, c-atunci ar fi aruncat-o mai repede.
S-a terminat furtuna, putem vorbi mai încet.

Îmi place civilizația egipteană, pentru cultul
morților.
Te-ai fi îngropat cu mine ?
Tu o ții una și bună.
A, sigur că da,
Tu abia dacă vrei să trăiești,
Dar să te mai și îngropi cu mine.
Lasă-mă că aceea nici nu era groapă,

Era oraș ;
Se mutau faraonii la oraș
Într-o piramidă,
Cine nu și-ar fi dorit să-i ia cu ei ?

Asta era partea lor negativă, de fapt...
Sau pozitivă ?
Ce rost aș mai avea eu fără tine ?
Dă-mi o țigare și-ți răspund prin fum,
De altfel ți-am și răspuns,
Sigur că da, să ne-ngroape în fum,
Vorbesc de țigară, pînă una alta.

Puritatea

Puritatea mea te-a distrus.
Da, m-ai amăgit cu curățenia.
Toată ziua deretici, mă deretici,
Mă muți dintr-o parte în alta, prin oraș,
Că îți place să vezi lustru sub mine.
Da, dar te mut bine unde te mut,
Am părăsit morții aceia ?
Mă legi și mă dezlegi
Cînd văd cum îți atîrnă chihlimbarul
Nu te uita așa la mine,
Că acum spun al cui e.
Dar care cucoană n-are un chihlimbar la gît
Mai mare sau mai mic ?
Oricum, al tău e foarte apăsător, ca un jug,
De-aceea aș veni din cînd în cînd
Să te sprijin.
Poartă-mă pe mine la gît
În loc de chihlimbar
Legat cu lănțișor înnodat de multe ori
Și cu pietre în montură fină,
Făcînd fețe-fețe cînd te miști,
Aproape ca și mine cînd mă miști,
Cum stau eu spînzurat.
Copilării, vorbim să n-adormim,
Să nu zici vorbă mare, că acum adorm.
Simt așa

Că s-a făcut o scurgere de curent în casă,
M-a vlăguit nu știu ce, dorm pe mine,
Îmi cad pleoapele — fac zdrang
Ca două uși care se izbesc de vînt,
Îmi zdrăngăne pleoapele
Ca ușile unui castel părăsit, vraiște,
Sau poate locul chihlimbarului conține somn cu
carul.

Stafiile

Dedicația ar trebui să sune așa
„Scurtei de la mîna ta",
Că tu m-ai pus să scriu,
Am scris cu mîna ta,
Dar parcă numai cu mîna,
Cu toate cele,
Sperînd că voi înlătura totul la o perie.
Așa se zice,
La prima pieptănătură a textului,
Cînd nu va rămîne decît mîna ta,
Frumoasă, ca o marmoră.
Tot ce ține de amănuntele statuii
Fiind înlăturat.
Un bloc din marmoră din care scoți o mînă
Și-o pui să scrie tot pe marmoră, bine'nțeles.
De aceea totul e cioplit,
Săpat adînc
Și-mi pare rău să stric.

Sînt oameni care se iubesc o viață-ntreagă.
Îi privește, ceea ce eu nu prea cred, poate.
Mai fac pauze — nu, fără pauze ? — mă rog,
Nu întoarce nici unul capul,
O țin așa drept înainte ?
Nu cunosc problema, dacă tu crezi ! ce zici ?
Își creează, fiind împreună, liniștile lor,
Sînt singuri, ca și cînd n-ar fi o pereche.

Trăim în liniștea noastră zgomotoasă
Care dintre noi o fi cu zgomotul,
Zgomotele astea infernale,
Că nici nu ne putem auzi bine.
Lumea e de vină, sînt oameni ca niște mobile,
Cînd merg, parcă își mută mobila,
De aceea e atîta gălăgie, atîta grijă.
Și unii tot ca mobila se deteriorează,
Se zgîrie, se strică prin lovire,
Le sare cîte-o așchie.
Și unde voiam s-ajungem
Cu exemplul celor care se iubesc într-una ?
A, ai aruncat și tu o vorbă.
Ideea perechii nepereche e zemoasă,
Vom mai medita.
Cineva ascultă la ușă, tot intră,
Ne întreabă dacă n-am vrea cafea.
Știu, te gîndești la o casă părăsită,
Undeva într-o pădure,
O colibă bîntuită de stafii și noi printre ele
Și din cînd în cînd
Să ducem degetul la buze și să le spunem :
Pss ! umblați în vîrful degetelor,
Că aici se trăiește,
Nu sînteți numai voi, ce dracu' !

Sfîntă oboseală

Un ciripit mic umflă perdelele
Am călcat din greșeală pe un cărăbuș, numai apă,
O picătură cu aripi și cu picioare.
Bîntuie țînțarii de atîta inundație
Și noi ar trebui să luăm chinină
Pentru frigurile iubirii,
Să mestecăm toată ziua chinină,
În loc de sărutări.

N-am o mînă ca o lopată
Și simt ceva cald și viu și mic,
Sînul tău pulsînd
La liniile subțiri din palmă, ca apa la diguri,
Linia norocului încercînd să stăvilească stihia,
Lăsîndu-se impregnată de viitor.
Dulceața nu mai e dulceagă,
Și o să știm numai noi despre ce e vorba
(Să nu crezi asta),
Sînt atîtea gospodine care cunosc secretele.
Ce cros de imagini !
Gîndurile îmi aleargă toate în aceeași direcție,
De parcă de cum te zăresc s-ar da startul
Spre nu știu ce stea îndepărtată,
În raport cu care noi ne măsurăm înălțimea de
oameni.

Contra clepsidrei

O liniște care seamănă cu somnul,
Ai pe chip.
O mînă care parcă nu e a noastră,
A unuia din noi,
O mînă în plus, din afară
— Asta am mai spus-o —
Ne citește trupurile
— Asta e nou —.
Îmi e rușine să-ți spun,
Dar îți stă bine în doliu,
Te prinde.
Trebuia să se intercaleze
O dungă neagră în spectrul curcubeului.
Vom sări,
După exemplul celor două căprioare,
Și peste această dungă neagră.
Nimeni nu e vinovat.
Pentru greșelile noastre
Vom plăti noi înșine — bine zici —.

Toată vara un pendul a măturat plaja,
Arătînd ore aiurite,
Contra timpului,

Contra clepsidrei de nisip
Care e atît de conștiincioasă,
Chițibușară și se ține de cadranul ceresc.
Soarele a fost toată vara
Imensul fir cu plumb, oscilînd între mare și munte,
Dar arătînd constant,
Măcar pentru o clipă, locul unde trebuie pusă
temelia.
Vara punerii temeliei unui castel în lună.

Îți semeni

Egală cu tine însăți
Și ușor înclinată spre mine,
Ca turnul din Pisa,
Îți semeni mai mult.
Așa ne completăm noi la fel de bine
Pe apă și pe pămînt
(Nu știu în aer).
Va trebui să ne facem rost de o cadă,
Să încercăm principiul lui Arhimede,
Marea nu ne mai ajunge !
Și-apoi în Marea Neagră s-au scufundat atîția,
Scoțînd din ea toate principiile.

O picătură de vin, uite cum tulbură valul
Și nu mai departe decît ieri
Te amenințam c-o să mă apuc de beție,
Ca să am și eu un viciu la bază,
Care e aproape ca o meserie.
Degeaba te prefaci,
Că tu tot ești beat de mine, îmi zici.
Asta intră la dragoste sau la beție ?
Te întreb.
Nu sînt un conversativ,
Om cu conversație,
Deși sînt — dar în anumite condiții —,
Nu așa la grămadă,
Intri în mulțime și-i dai drumul la conversație.

Femeile se simt atrase de fluturi cursivi,
De o vervă trecătoare, digestivă
(„Mie îmi spui de ce sînt atrase femeile !").
Însă eu am pretenția
Că pot face puțină vîlvătaie în jur,
În care toți să se vadă luminoși
Și mai ales cei care au ochelari negri.
I-ai mutat acum pe frunte,
Și pari o cosmonaută pe terra, în vacanță.
Eu sînt terra ta, Terra Nova,
Asta e și o rasă, nu ? preoțească ?
Fie. Prefer insula, dacă o fi
— „Este", zici.
Eu sînt un insular,
Îmi place să fiu înconjurat de multe valuri
(Mîngîiat) asta în paranteză.
Dar și de alte insule, mai mici.
Sînt un insular de arhipelag.

Renunță la manechiura ta astăzi.
Ți-o vei face la mare punînd degetele pe plajă
Să vină mii de scoici de sidef
Să ți le lustruiască, pe întrecute,
Și să le vopsească tot cu purpură din Fenicia.
Căci vei fi într-un alt timp, cel antic.

Abstracțiuni

Îmi e teamă de faza abstracțiunilor,
Cînd vom pune doar creierul la bătaie,
Dar ce să-nțeleagă el din bătăile inimii —
Pune mîna,
Emite semnale,
Dar numai părul tău lung le poate descifra,
Sînt cu cod, cu coade,
Iar eu mă aflu în perioada părului lung,
Cum ar fi la Picasso perioada albastră.

Într-o astfel de stare ca acuma
Voi primi mesajele tale
Ducă-se trenul, ducă-mă, unde s-o duce,
Căci voi fi mereu pe emisie-recepție,
Voi scoate doar mîna pe geamul compartimentului,
Și dezdoind degetele ritmic
Voi lansa acele gînduri de prim ajutor
De care am atîta nevoie
Și gîndurile tale vor veni la timp
Pentru a-mi face respirația artificială.
Ai grijă să le lansezi pe calea ferată
În direcția inversă, fierul
Fiind el un foarte bun conducător de dragoste
Cînd vrea, se va lăsa convins
De magnetul care face acul busolei
Să se întreacă pe sine.

M-am îndrăgostit de tine pînă la boală,
Pînă la cancer,
Bate-n lemn, bate-n coasta asta,
De unde-a ieșit Eva,
Pe vremea cînd era o fișneață
Și raiul mic de două persoane,
Iar eu doar o coastă cu un viitor luminos
— Nu ca acum — că sînt bolnav.
M-am îndrăgostit de tine pînă la boală,
Pînă la cancer.
Repet că-mi place ideea,
Îmi place să sufăr pentru tine,
Te rog să găsești leacul cancerului.
Te voi lăsa, bineînțeles, să iei — încasezi —
Premiul Nobel, cu condiția să fii conștientă că l-ai luat
Pe inima mea, pe spinarea mea.
Și era normal să ajungi aici,
Pentru că numai dragostea putea descoperi leacul,
Și numai în modul acesta.

Cerul

Cerul scăpase sus,
Dincolo de cer,
Mai flutura doar un capăt de nor
Care venea pînă la noi,
Atingea pervazul.

Comunicarea noastră e mai mult prin aer,
Gesturi începute,
Gînduri rostite jumătate în vorbe,
Jumătate în fapte.
Pun mîna streașină la ochiul tău
Și-l privesc atent.
Așa cum țăranca se uită la un ou,
În zara ușii,
Dacă are bănuț
Și e bun de așezat cu grijă sub cloșcă.

Mă uit în bănuțul pupilei tale
Și mă găsesc acolo pus sub cloșcă.
Prind aripi și zbor în vid,
După cerul care s-a tras în sus,
Dincolo de sine.

Cosașii

Sînt de o lipsă de vicii ce nu s-a pomenit.
E inuman și ce trebuie făcut ?
Slăbiciunea ta a trecut la mine
Și slăbiciunea mea a trecut la tine.

Îmi amintesc
Cum veneau cosașii seara frînți
Și se așezau la masă ca niște cărămizi.
Și numai păhărelul de țuică
Le mai descleștа fălcile,
Și-n jurul nostru
Parcă miroase a fîn proaspăt tăiat.
Și parcă-am văzut și șerpii
Alunecînd prin poloage
Și zeama de ierburi crude, buruieni tari,
Flori încolăcite, ca niște fluturi cu tulpine,
Curcubeie încolăcite.

Depinde de unghiul din care privești cuvintele.
Aceste cuvinte mai ales,
Debitate la un pahar de viță veche.
Dacă le privești de sus
Le vezi mici de tot, ca niște furnici
Și îți vine să le strivești,
Cum am călcat eu acea gîză.
Înot bine în mintea ta
— Și iar ne privim în ochi —

Și iar simt asprimea paharului.
Mă uit la palmă și simt forma mărului
(Comparațiile vechi rămîn totuși cele mai bune)
Care-a picat din rai
Exact în palma mea întinsă,
Numai că nu cerea de pomană lui dumnezeu,
Acesta era momentul psihologic, mărul cu șarpe cu tot,
Învăluit în șarpe, ca într-un șervet înflorat.

Ah, sfîntă e oboseala cositorilor seara,
După ce fiecare a lăsat o dîră lungă în urma lui,
Culcînd două-trei pogoane de miresme,
Pînă-a tocit buza coasei,
Ce trebuie bătută din nou, mîine în zori.

Oriunde, sus

Îmi e rușine de nesațiul acesta, explicabil,
Ieșit din mîna creatorului
În cea mai inspirată zi,
Într-o sîmbătă, după-amiază.

Nu știu de unde să te încep,
De unde să te termin.
Ești fără început și fără sfîrșit,
Ca universul,
Oriunde arăți cu degetul pe cer — o constelație.
Și afară un val de frig,
Cele 44 de culori ale toamnei
Acum se amestecă,
Vîntul, cu degetul, pregătește vopseaua
S-o arunce pe foioase.
De ce 44, asta mă întreb și eu,
Misterele toamnei dragă, (ale doamnei ?)
Să-i lăsăm și ei măcar atît, misterele culorilor,
Altfel totul e atît de clar.
Ardei roșii înșirați la cramă,
O ploscă atîrnînd, ca un nod în gît de emoție.
Dintr-un camion se descarcă verze,
Căpățîni și iar căpățîni,
A fost o decapitare în lege.
Tăierea verzelor într-o grădină n-o pot compara
Decît cu masacrul pruncilor.
Muntele, plămînul de aer,

Făcînd respirația artificială a orașului,
Respirație gură la gură
— Exact cum ne înviem și noi după accidentele
Care sînt aproape mortale —
Iar primul ajutor doarme. (Ce-or fi păzind
salvările ?)
Noroc de noi că știm respirația asta
Gură la gură,
Ai ridicat pleoapa, slavă domnului !
Deci nu ne-am strivit decît parțial.

Acum acea volatilizare,
Cînd totul e rar și moale,
Muntele e de lînă, o flanelă acolo.
Și te înalți după mintea
Care ți-a plecat cu sorcova —
Mă refer doar la mine —
Sorcova vesela spun pe cer,
Oprindu-mă în dreptul fiecărei stele
Și întrebînd din poartă :
Primiți sorcova ? Că e Anul Nou
După calendarul meu care începe cu dragostea
Și se termină odată cu ea,
Fără a ține seama de rotirea astrelor și alte rotiri,
Dar acum e noul an și simt nevoia
Să sorcovesc în dreapta și-n stînga.

Via

Poate că există o civilizație dincolo
Făcută de cei care mor prematur,
Cu forțe în ei,
Și aceste forțe
E imposibil ca natura să te lase să le îngropi,
Are și ea un egoism al ei,
A investit în tine viață
Trebuie să-ți stoarcă viață, frumusețe
Și asta cu riscul
De-a te pune la treabă chiar mort.

Deci dincolo
Trebuie să se deschidă supape nebănuite,
Supape ale minților alese,
Că mai ales aceștia mor tineri,
Geniile, savanții, descoperitorii,
Și cum ar putea să lase natura
Să-i scape din mînă o asemenea pleașcă.
În fond, n-o costă prea mult viața ta,
Și odată ajuns acolo, totul e pe gratis,
Așa încît acea civilizație intraterestră
(A nu se confunda cu extratereștrii),
Trebuie să fie de-un mare rafinament,
Deținînd toate secretele
Luate în mormînt de oamenii mari
Pe care n-au mai apucat să le spună.
Unul are un secret în pictură,

Altul în arhitectură,
Altul a descoperit o particulă,
Altul un tot,
Altul are un secret în dragoste,
Totul, totul e dat în vileag,
Construind o lume a geniilor
Care n-are nici o legătură cu noi,
Dar o spun așa pentru că veni vorba.
Aceasta ar fi un fel de viață de perfecționare,
Urmînd apoi moartea de perfecționare,
Ca, abia după aceea omul să-și trăiască viața
Și să-și trăiască moartea,
Deci după ce a trecut prin aceste școli.
Ei sînt aici la o școală, da,
Și nu sînt lăsați să dea
Decît niște probe ușoare,
Vagi semne de măreție,
Ca să nu dibuie vecinii, omenirea
Ce frumoasă e viața
Și atunci, numai ce sînt
Chemați brusc dincolo în cancelarie,
Instruiți, înțepeniți (de formă)
Și lansați spre sfere mai înalte,
Mai apte de măreție,
Lansați în cer, via pămînt.
Ultimul examen e pe drum.

Nu știu cum am ajuns noi la această viziune
Sufletele noastre ne stau pe suflet,
Ne apasă cu destinul lor neclar
Și cred că de-aici plecasem.
Sufletul ar putea să spună orice cîntînd,
Dar cu ce să cînte,
Dacă n-are gură și ureche muzicală ?
De aceea ne lasă pe noi să vorbim,
Putem să și cîntăm,

În fond cine ne aude,
Și ceea ce facem noi doi,
Chiar dacă uităm de la mînă pînă la gură,
E veșnic.
E o emanație de particule care puteau fi cîntec
Dar s-au mulțumit a fi doar dragoste,
Și nimeni nu știe
Dacă asta e mult ori puțin.
Mult puțin, să fie acolo.

Campari

Am ajuns la trăiri.
Cum mai trăim noi doi, numai dumnezeu ştie,
Numai dumnezeu ştie cum doi şi cu doi fac patru,
Şi la urmă rămîn tot doi,
Dar nu mai sînt primii doi şi cu doi,
Ci unul şi cu unu,
Sau mai bine zis unul şi unu.
Mai toarnă puţin campari
Că m-am încurcat din cauza ta,
Că mă priveşti fix
Şi mă intimidez cînd ies la tablă,
Pe acoperişul de tablă,
Să număr pisici în călduri,
Care te miri de unde atîta sentiment...
Şi cum reuşesc să mă facă pe mine
Să mă ţin după ele peste oraşul Bucureşti,
Se zice
Că ar fi fost capitala lui Dromichete
Cel de l-a bătut pe umăr pe Lysimach
Şi i-a dat drumul înapoi, cu un umăr învineţit.
Deci, în secolul trei înainte de eră
Se numea Bucureştiul, pe grecește, Helios,
Ce traduce getul cu acelaşi nume,
Deci de aici a se bucura, în Bucureşti,
(Da, e o ipoteză, o ipotenuză care uneşte cele două
catete)

De aici ne bucurăm noi de dragoste,
Noi şi pisicile.
Bun. Una la mînă.
Alta la mînă e că atunci cînd beau campari
Cred că sînt în piaţa Veneţia, la Roma,
Mi-a plăcut mie campariul de-acolo, ce vrei,
Plus că-mi dădea iluzia că mă aflu
Şi la Veneţia şi la Roma,
Beat de frumuseţi antice şi medievale.

Pe nealteratelea

Cu tot focul nostru sacru,
Abia ne putem aprinde o țigare,
Nu găsim acea pădure
În care văpaia se ivea
Măcar prin frecarea a două lemne.
La concret sîntem nuli,
Și el (concretul) e cel care formează
Nouăzeci la sută (nu mai mult ?)
Din obiectele, întîmplările vieții noastre.
Mă exersez să blestem, zici,
Așa că ferește-te.
Unde să mă feresc, dă-i drumul,
Nu mai sînt colțuri tăinuite,
Cuvintele pot ajunge,
Mă pot găsi oriunde,
Tot mi-ar rămîne neliniștea,
Ca o turlă de flaut
Flautul să zicem că-ar avea turle ca bisericile.
De ce nu ?
Ortodoxe ori catolice ?
Ei, acum o să ne certăm și pe asta,
O să se producă iar marea schismă,
Deci blestemul tău de exercițiu e binevenit,
Aș fi atent la culoarea locală.

Unde mă uit ?
În sus, de ce nu se văd stelele ziua ?
Culoarea locală a cerului e în funcție de ochi
Cu ce ochi vezi cerul,
Chiorîșul din noi îl mai lăsăm la o parte
Cînd e vorba de sublim.

Luna

Voi fi ca o șampanie în somnul tău,
Făcînd luna să-ți răsară doar ție, în secret.
Trebuie să avem și noi un secret al nostru,
Pune urechea la pămînt,
Ascultă cu părul,
Culcă-ți părul pe calea ferată,
Cum se mai vorbește în tren
Și ghici despre cine.

Deci să-ți răsară luna cînd nici nu te-aștepți,
Așa hodoronc-tronc, o cascadă de-argint,
Să te privească în momentele tale cele mai
fluorescente,
Cînd toată ești ca o reclamă de neon,
Și asta din cauza viselor, dorințelor
Care răzbat prin piele,
Ca un cîmp de licurici dat brusc în exploatare,
Și să te țină așa sub observație luna.

Iar eu, care de obicei
Nu prea iau seama la reclame
Să rămîn năuc,
Să stau cu gura căscată,
Încercînd să descifrez ce scrii tu acolo,
Cu capul pe umeri,
Ce scrii tu acolo

Cu toată făptura ta în somn,
Cînd respiri,
Ce scrii cînd respiri
Un parfum de aduceri aminte cu carul
Și cineva a dat drumul la lună
Peste tine cu cer cu tot,
A rupt gardul de la capătul pămîntului.

Fulgeră.
De la mine i-a venit ideea.
Ca să strălucească,
Să te pună în adevărata lumină,
Să-ți dea în vileag colțul gurii
Unde te-am sărutat,
Spunînd că acela e un sărut bîrfit,
Pe la colțuri,
Așa cum ne vorbește pe noi lumea.
Trebuie să insistăm în colțul gurii
Ziceam, cu riscul
De a mă repeta,
Ca să ai o gură pînă la urechi
Și să poți pronunța larg, sonor,
Cuvîntul acela pe care-l aștept
De-un veac.

Fulgeră.
Tu ai legătură cu cerul
Peste capul meu.
Cum își permite o femeie să fie mai înaltă
Decît un om mare ?
O să chem lumea să ne măsoare de sus pînă jos.
Ai crescut
Zvîcnind așa de sub privirea mea,
Ca nufărul prin apă.
Eu am o privire bună

Care permite înflorirea,
Bună chiar și pentru culturi de microbi,
Darmite pentru ceea ce-mi este drag,
Dar nu trebuie să se profite prea mult de ea.
Te rog strînge-te ca un arc, sub mîngîieri,
Un arc arhaic și periculos la distanță mică,
Vedem noi ce vom face cu arcul,
Cu cine ne batem,
Pe cine răpunem.

Albicioasa

Voi fi ca o şampanie turnată nervos,
Într-un pahar cu picior lung, lung,
Lung de nu se mai termină.
Voi fi ca o şampanie în visul tău.
Căşunîndu-ţi acea dulce-ameţeală
A femeilor frumoase
Care dau să fie severe cu sine,
Dar n-au suflu etic,
Şi asta spre binele societăţii,
Şi pentru o clipă
Se abandonează iubirii eterne,
Pentru care au fost create cu premeditare.
Ele ştiu asta, noi de asemenea,
Sîntem complici,
Dar ne facem că plouă.
Urîtă expresie ! Ce să faci ?
Ne mai scapă şi cîte-o vorbă mai aşa,
Cînd iubim.
Ori nu se vede ?

Voi fi ca o şampanie în visul tău de aur,
Făcînd visul s-o ia razna, să se clatine,
Să se atingă de fire,
Să se urce pe stîlpii
Pe care scrie „Înaltă tensiune. Pericol de moarte",
Să se dea cu capul de alte vise
Mai vechi

Ale tale, că mai ai,
Tot de aur, bineînţeles, îţi plac bijuteriile...
Ah, visele tale mai vechi,
În care nu eu sînt personajul principal,
În care nu fac nici măcar figuraţie
Şi la gîndul acesta îmi vine...
Dar ce mă bag ?
Te priveşte,
Visele mai vechi ţi le las proprietate personală,
Te speli cu ele pe cap,
Scuzaţi, iartă-mă, sînt uşor pornit,
Şi membrana lor atingîndu-se,
Va lăsa să treacă încărcătura electrică
Dintr-unul într-altul, prin osmoză...

Ah, cum mă ameţesc — da, pînă şi pe mine —
Vîlvătăile de pahar.
Tu eşti pahar şi eu şampanie,
Cum am convenit,
Pahar cu picior lung.

Grabă

Ah, cum sînt femeile grăbite, imprudente,
Ai uitat un gînd în gîndul meu,
Nu pot să dorm, mă perpelesc pe el,
Și mă înțeapă.

Deschid ochii și dau de luna albicioasă,
Asta era !
Asta erai — luna, o lună !
Ce distanță pînă acolo și ce mult timp.

Liniștea

Lumea vrea proză și eu înaintez cu poezia
Fac mișcări cu regina
Nici măcar nu e, săraca, zici, e nebuna,
Nebunul transformat în nebună,
Merge așa otova pe tabla de șah,
Dar și aceasta merge la „V-ați vațelea",
E un joc nou zic,
Iar părerea mea-i că e tot regină.

Ascultăm muzică, Beethoven este acaparant
Și el a scos din liniște niște forme
Dar vreau liniștea noastră,
Neciuntită,
Fiindcă o cîntăm noi
La patru mîini și-un genunchi, doi genunchi.

Cînd e încet e sublim, dar și cînd e tare,
Tot despre Beethoven e vorba,
Și chiar cînd încetează muzica...
Parcă se imprimă liniște pe liniște
Și apoi ni se dă cîntată.

Liniștea mea
Aș vrea să se imprime pe genunchiul tău,
Și cînd o să pun urechea
Să aud melodia preferată, cîntecul săptămînii,
Uite în genunchi, cum făceau voievozii,
Și depun jurămîntul de credință

Față de trup, de suflet
Care se vrea purtat prin sîngele meu,
Cu toate oștile, cu steaguri și flamuri,
Cum erau pe vremuri,
Tuiuri, cu un cap de lup și păr lung de iapă.

Numai numerotînd transform cererile în caiete.
Îți aparține.
Faci ce vrei cu tot.
E sublim să știi că posezi ceva
Ce este pămînt și nu pe deasupra.
Asta în legătură cu ce-om fi spus-o,
De ce femeile trebuie să fie și soții ?

Azi am trimis multe fascicole luminoase
Către o prismă de sticlă
Ce descompune lumina în spectru.
Ai simțit ? Cum să nu !
Am trimis fascicole de lumină din toți porii,
Le-ai primit ?
Da, stăteam lîngă geam,
Înregistrînd mișcarea norilor și jocul,
Calitatea luminii, calitatea aerului.
Unii își făceau autobiografiile
Și spuneau că nu s-a schimbat nimic
În viața lor particulară.
Erau felicitați
Și eu îmi ziceam „Săracii".

Ai de scris simfonia cifrelor, 1, 2, 3,
Nu vezi cu cîtă meticulozitate socotesc,
Să nu pierd șirul ideilor.
Îți socotesc paginile, te paginesc,
Se spune paginez,
Dar e mai frumos așa.
Acestea sînt frunze, cad din mine,

Mă zgîlțîie toamna din rădăcini
Am putea să alergăm după fiecare frunză
Să-i punem o zgardă,
Să le ținem legate de noi,
Să nu le calce vremea.

Bine c-au scăpat de omizi,
Niște omizi îmi rod foile scrise
Unele ar trebui să ți le dau să le păstrezi
Și cînd te gîndești că pînă și ele au șapte forme,
Omizile, nu poemele.
De cîteva ori sînt fluturi,
O ! se înmulțesc,
Se iubesc în toate cele șapte vieți,
În toate cele șapte forme de existență
Dar asta cu grijă, să nu sară o etapă,
Să nu cumva să ajungă prea repede omidă,
Faza de cocon e importantă,
Plus cele de fluture.

Noi cum să mai prindem aripi ?
Așa rezemîndu-ne unul de altul,
Iau o aripă din răsuflarea ta
Și intru în viața a cîta ?

Inefabilul

Ce greu de definit e o prietenie,
Simt asta pe pielea ta — îmi dai voie ?
Nu e teatru de experienţe, procedează la fel,
Însă aşa îmi vin mai repede ideile.
Eşti aşa de catifelată...
Ori ce voiam să spun ? Unde voiam să ajung ?
Nu poate avea o formulă matematică,
Ea se naşte în funcţie de doi oameni
Şi dacă s-ar găsi formula,
Sună telefonul...
N-o să se găsească, da ?

Ca să nu mai vorbim de formula iubirii,
Asta e... nu mai răspunde,
Mă enervează lumea
Care-şi tot bagă nasul în viaţa altuia,
Toţi sînt atît de avizi
De un „ce mai faci ?"
Am vrut să te văd, că mă apăsa tavanul
Îl dădeam în sus, el iar venea,
Cu mîna îl dădeam în sus,
Ţi-am spus că fac haltere
Cînd vom fi de tot singuri
Ne vor înghesui lucrurile,
Ne vor băga într-un colţ şi vor dormi pe noi,
Ştii că masa sforăie,
Că scaunul vorbeşte prin somn ?

De aceea e bine în doi,
De aceea trebuie cîntată perechea
Perechea potrivită la locul potrivit,
Nu mai e loc să arunci un ac în oraşul acesta
Şi-au mai început să cadă şi castanele
Toate se sparg în capul meu
Numai tu nu te spargi în capul meu,
Ba da ! ţipi,
Asta o s-o tăiem mai tîrziu,
Vom reţine doar ideea
Deşi mie îmi place,
Dar gustul public s-a pervertit !
Ce va fi în noiembrie ?

Blestemul doi

S-a umplut casa de fum
Eu ard, nu te speria,
Eu am luat foc,
Bine că ești aci lîngă mine,
Să mă vezi,
Că tu pînă nu vezi nu crezi,
Nu mai vreau să ard nici eu pe înfundate,
Mi-am dat drumul.
Ai spus că dacă nu te iubesc
Nu ard și uite proba,
Eu voiam s-o țin ascunsă.
Sărută aceste făpturi de fum
Care ies din mine, toate sînt eu,
Seamănă cu mine, sînt chiar eu,
Care năpîrlesc,
Înainte de a mă îngropa în brațele tale,
În buzele tale.
Un șarpe care-și leapădă cămășile multicolore,
Înainte de marea hibernare.

Tot tu îmi vei da zemuri de plante,
De smochine strivite ca să înviez,
Voi suge lapte din sînul tău,
Să mă dezintoxic
De pămîntul care s-a vărsat în vinele mele,
Și s-a cerut arat,
Sînt și pruncul și tatăl și sfîntul duh,

Dar asta mai la urmă,
Cînd ne mai vine suflarea
Acum sîntem amîndoi cu sufletul la gură
Și îl bem unul de pe buzele altuia,
Îl sorbim,
Iată o idee de perpetuum mobile,
Fumul meu te îmbracă,
Fumul tău mă despoaie
Am luat foc amîndoi,
Ți-am spus să stai mai departe.
Cine o stinge aceste cuvinte,
Să fie blestemat.

Alunecarea de castane

S-au copt castanele
Și tot nu m-am dezlipit de parmen auriu.
E un anotimp de rai,
Raiul plin cu parmen auriu,
Se simțea în toată grădina,
Asta zic și eu personalitate.
Îmi umplu buzunarele cu castane.

Cum își mai permite cîte una să semene cu tine,
Și să se plimbe, însoțită, sub nasul meu ?
Am contemplat aseară o pereche,
Și am tresărit
Cu inima cît un purice
Dacă ești tu, dacă sînt eu ?

Trebuie să stai lîngă mine
Și să te văd că suferi.
Să mă alinți,
Să te văd că te neliniștești — zici,
Ori pe tine tocmai atunci te apucă dorul de ducă
Haiducia, vrei să pleci în haiducie, zici,
Adică zic
Te apucă placiditatea (pe mine)
Cum să-ți explic ? N-am cuvinte,
De aceea plec după cuvinte frumoase,
Știi că mă întorc
Oare nu e mai bine
Să fie la mijloc și-o așteptare ?

Eu sînt omul plecărilor,
Explorator, da, m-a făcut mama explorator,
Dar plec și mă-ntorc,
Ai avut atîtea ocazii să constați.

A știut cel de sus ce face,
Dacă ne punea împreună
Rămîneam muritori de foame,
Îmi place să iau vorbă cu vorbă de la tine,
Să-ți citesc în ochi.
Nu trebuie să mai pun ghilimele
Cînd citez din ochii tăi,
Ori trebuie ?
De exemplu acum,
Cînd privești prin fruntea mea,
Vezi gîndurile stratificate,
Gîndurile pentru tine — zestre
Cum stau scoarțele maramureșene pe culme.
Ești o fată cu zestre,
Poate vrei să te măriți,
Însă numai cu mine are zestrea valoare,
Altfel tu ești un giuvaer în sine.
Noroc mare c-ai scris și-naintea mea — zici,
Altfel n-ai fi fost sigur că ai talent.
Tu n-ai mai fi fost sigură — zic,
Credeai că totul vine de la materialul didactic,
Păr, ochi, pleoape, mers...

Misterul tău e cum reușești
Să faci artă în jur
Tot ce atingi se preface-n vers,
Se sculptează-n marmoră, în sunete
Da, ai un talent nemaipomenit
De-a smălțui cu artă aerul în care te miști,
Covorul pe care calci,
Artă fie și descriptivă,

Numai lăsîndu-te moale-n marmoră,
Am mai spus ?
Nu-i nimic, marmoră se găsește,
Ori arcuită
În tîmplele mele
Ca un arc de ceas
— Știi că-mi țăcăni cam de multișor,
Tic-tacul inimii tale mă trezește,
Mă adoarme,
Știi asta,
Dar vrei s-o și auzi mereu prin viu grai.

Niciodată nu m-am priceput să aleg,
Am luat totul,
Pană lîngă pană — o aripă
Sînt pentru aripile care-mi vin de sus cadou.
Acum ele-mi ocupă jumătate din cer,
Ori cumva am lăcomit ?
Întotdeauna am tînjit
După un evantai oriental.

Sigur că e mai frumos să fii implicat
Decît neimplicat
Astfel totul ar lua o altă turnură,
Am participa la alt turnir,
Știi cum se prezentau aceia în zale,
Din creștet pînă-n călcîie,
Și caii tot ca încălțările tale,
Dacă le dădeai un brînci
Cădeau grămadă cal și călăreț.

Eu așa vin să-ți cer mîna,
Întinsă prin ferestruica timpului tău liber,
În pulover, care imită armura,
Nici n-ai crede,
Și pe bicicletă

Și mă întîlnesc cu unul
Tot pe bicicletă,
Dăm din cap, mormăim un „ce mai faci"
Și asta e toată lupta.
Tu cine crezi c-o să cîștige ?
Dă doamne să pice ăla,
Vîră-i (doamne) un cui în pneu.
(Și noi facem pneuri.
Nu noi doi, industria.)
Dar oricum, pînă-l schimbă,
Înseamnă c-am cîștigat turnirul.

Seara e un cuvînt convenţional,
Pentru că depinde doar de noi
S-o numim dimineaţă.
Dacă treci meridianul
Te trec eu în braţe dacă nu ştii să-noţi.
Dai ceasul înapoi şi ai alt timp,
Tot convenţional,
Pentru că dacă mergi mai departe
— Te duc tot eu —
Şi aşa mai departe.
Se schimbă ora, tabieturi,
Numai dragostea noastră e cam aceeaşi
Asta sînt sigur,
Aş fi vrut şi să probez,
Să-mi bazez afirmaţia pe fapte.
Da, e acelaşi sărutul tău,
Felul mediteranian
În care îţi freamătă nările,
Cum se ascut unghiile
Şi pielea se transformă-n mătase.
Eu am fost mătăsar, mă pricep,
Pe vremuri mătasea se măsura cu cotul
Şi cum îţi spuneam
Oriunde — pune-ne pe noi doi alături,
Şi las' pe noi restul lumii.

Ce este pagina a cincea e mult mai important.
Modelul stilizat de pe fusta în trei culori
Mă preocupă, vreau să-i prind ritmul cosmic.
Nu ţi se pare că am amestecat prea mult cosmosul
În povestea asta ?
Dar el de ce-şi vîră nasul în ungherul nostru,
Trimite stele în recunoaştere în zîmbetul tău,
Erupţiile din soare crezi că n-au nici o influenţă
Asupra fustei tale în trei culori, lungă, lungă,
Că de aici plecasem şi tot aici ne întoarcem,
Dar la întoarcere să n-o mai găsim aşa lungă, lungă.
În fond poţi să stai şi fără,
Am studiat-o, am clasat-o, şi vorbeam de cer...
Da, cine poate citi în stele
E un alfabetizat al universului.
Noi silabisim tainele acestea împreună,
Zgribuliţi unul într-altul,
Pentru că ne e frig de univers,
Unde ne-am pomenit dintr-o dată singuri
— Unde n-avem noi norocul — !
Stai să vezi, şi totul e ostil,
Ostilităţile au început de mult,
Încă de la naşterea noastră
Şi simţim pînă în vîrful degetelor de la picioare,
Pînă în vîrful unghiilor,
Că participăm la un dezastru al omenirii
— Din punct de vedere solar —

Şi noi încercăm să dregem
Ce se mai poate drege.
Eu cîrpesc jumătate din cer,
Tu jumătatea cealaltă.

Labirintele se creează
Prin învîrtirea în jurul unui obiect — subiect.
Dar această rotire se face
În sensul înşurubării soarelui,
Pentru că numai aşa
Se întăreşte ritmul lumii.
Asta vine să întărească
Ce spuneam mai sus.
Peste capul tău,
Spuneam în vînt,
Spuneam la stele
Şi ce ziceam ?
Şi ce ziceam cînd nu ziceam nimic,
Ce grăiesc eu cînd tac lîngă tine
Hai să văd dacă ai început să mă citeşti,
Fă alfabetizarea pe mine.
Întărim şi noi ritmul universului
Cum ne stă în puteri
Cît ne mai stă în puteri,
Mişcîndu-ne sacral în sensul rotirii labirintelor
Unul în jurul altuia —
Cred c-am încurcat ceva aici —
Pecetluim mişcarea cu lungi sărutări,
Povestea e cum o să ieşim din labirint.
Pe unde scoţi cămaşa din labirint ?
Ai slăbit dar îţi stă bine,
O să ne strecurăm mult mai bine aşa slăbiţi,
Bolnavi de dragoste,
Ne arătăm unul altuia ca unui doctor
Şi el zice : daţi-i înainte,

Nu moare nimeni
Din asta,
Totul e ca subtextul să fie clar şi aşezat.
Cînd o să vă scîrţîie oasele
Mai treceţi pe la mine.
Dar mergem tot împreună, de mînă,
Ca la a-ntîia primară,
Cînd o să te strige la catalog în iad
Să ridici mîna-n sus tu întîi,
Iubită doamnă, parmen auriu.

Discul aruncătorului de discuri

Trebuie să fim mereu împreună
Ca să mă pot încărca de aștri,
Discuri solare, discul lunii,
Discul aruncătorului de discuri pentru descîntotecă
Și tocmai asta nu se poate
Și trecem la blesteme lin,
Ca alunecarea
Unei dune de nisip peste o altă dună,
Se topesc una-n alta
Nu sînt dulci,
Și bate și vîntul acela din deșert
Ai stat vreodată în pustiu
Să vezi cum se schimbă formele de relief
Și apar blestemele pe buzele arse
Ale căutătorului de clepsidre ?

Bluza are dantelă și cu gîtul în spuma-i
Răsari din mare — asta e deosebirea —
Tu din mare, eu din nisip —
În albul ei ești ca în secolul 17
(Sau 16, cînd erau
Femeile mai frumoase încă
Și se cîștigau prin turniruri,
Nu ca azi la belciuge).
Da, dar asta ar putea să însemne
Că m-ai cîștigat foarte ușor.
Protestezi.

Primesc jalba în proțap și îți dau dreptate,
Nu este așa, am luptat, m-am zbătut.
Pentru priveliștea asta cu bluză albă
(Ce peisaj toscan, ce fiorduri ?)
M-am pregătit o viață întreagă
Tot felul de antrenamente moderne,
Vai de capul meu,
Haltere, scrimă, călărie
(Asta voiam să spun și eu acuma)
Și cum rămîne cu secolele ?
Șaisprezece, șaptesprezece ?
Rămîn simplu, în urmă, văzînd cu ochii,
S-au dus și astea, ce-ți e și cu trecutul !
Însă tu ești aici în spumă de laptele cucului
(Asta ar fi trebuit pe latinește).
Ori, în ce se scăldau zînele ?
Ce bine că mai oftez,
Arma mea oftatul, da, e imbatabilă,
Oftatul e ca bumerangul
Oftezi și iar îți vine,
Și eu așa mă pregătesc iar de luptă,
Vin parcă spre tine
Care stai într-un turn de fildeș și de apă,
Care se mai cheamă și foișorul de foc
— Luăm un castel convențional —
Luptîndu-mă cu zmeii,
Care îmi ațin calea, pe la colțuri,
Pe la intersecții fluieră după mine,
Nici vorbă să-ntorc eu capul
Ca Orfeu.
Euridicea mea e înainte,
De ce-aș întoarce capul în urmă ?
Fluieră și vîntul — vezi dunele —
Vin tot mai grăbit spre tine
Să nu dea laptele-n foc
Că uite ce cald este afară ! Și tu în spuma dantelii

Îmi dai niște năluciri,
Ori visez de-adevăratelea ?
Suflă peste ochiul meu drept
Să vezi dacă se aburește.
O, numai o dată să sufli
Și leșin ca la baia de aburi,
Ori, dimpotrivă pornesc precum o locomotivă,
Umple-mi locomotiva din ochiul drept cu puțină
suflare
Că uite, discul lunii vine spre noi,
În mare viteză,
Să ne strivească
Și eu trebuie să-l arunc departe,
Încordîndu-mi toți mușchii
Să-l azvîrl vîjîind pe cerul plin de nori.

Dau cu luna după vîrcolaci,
Asta fac eu în timpul liber
Dacă vrei să știi,
Căci mereu mă întrebi ce fac eu
Cînd nu sînt cu tine.
Am îndeletniciri astrale, mă uit la cer,
Poate că te caut pe sus, da,
Mă uit la cer,
Deși un savant arab ne învață
Că nu trebuie să studiem stelele
Decît pentru a ne alege
Timpul cel mai potrivit pentru rugăciune.

Tratat despre tril

Simt un tril interior
Crescînd spre vîrfurile degetelor,
Ca mugurii spre suprafața primăverii
Se va revărsa în aer gunguritul,
Vom înota printr-un cîntec vărsat, dispersat.
Oamenii fericiți sînt rari,
Și cînd dai de cîte unul
Îți vine să-l însemni cu creta pe spinare,
Adă creta să-ți fac o steluță
Ziceai că ești într-al nouălea cer
Ori îți iei vorba-napoi ?

Îți tragi fotoliul aici.
Da, simt nevoia după baia asta,
— Vai, ce bine e în spună ! —
De ce mă întrerupi, vorbeam de Mediterana.
Simți nevoia după
Marea Mediterană să intri-n cadă,
Să faci pe Ulise
Rătăcind zece ani într-o cadă,
Ba prinzînd-o pe Circe de-un picior,
Ba scăpînd-o,
Din cauza mișculațiilor lui Neptun — săpunul.
De fapt cada are și ea dreptul să fie cîntată.
Ce pui acolo de face atîta clăbuc,
Pentru dumnezeu, pentru mine.
Chiar, spumă din asta puteai să aduci și tu.

Da, că eu sînt negustor de spumă de mare.
Ar trebui să vînd și purpură
Să mi se dea o corabie
Și să mi se spună Fenicianul.
Iar a venit Fenicianul acela
Cu purpură în obraji și cu valuri de lîngă Tyr — cu y.

Oricum, în apă ești mai ușor decît aerul.
Acum îmi dau seama cît timp trecu
Și că ne-am purtat
Luntrile fiecare pe unde-a dat dumnezeu.
Eu de a mea sînt sigur,
Pe pînzele tale nu pot jura.
Ei, jură.
Nu, nu jur, că știu eu cum le bate vîntul
Ești cea mai clătinătoare punte,
Chiar și pe nefurtună.

Miezul pietrii

Ai văzut niște pietroaie zilele astea,
Le spun așa nu fiindcă n-ar avea poezie,
Dar fără mine piatra e piatră,
Nu se încarcă de nici o semnificație,
Rămîne lucie.
Eu ridic lucrurile la valoare de simbol,
Ca nimica.
Cum făceau faraonii piramidele ?
Cu ce macarale ? Cu ce mijloace ?
Prin puterea de a le ridica la simbol — simplu,
Așa că dacă mai pleci singură-n munți,
Vei avea parte de pietre lucii
Comentariile mele fac Carpații,
Nu că mă laud,
E mult spus, nu-i nimic, eu nu sînt demi...
Cum îi zice ?... urgul,
Nu fac lucrurile pe jumătate...

Pastorala nr. 15

De ce-mi pui la îndoială sentimentele ?
Nu, nu ești scrisă la litera ta,
Te găsesc eu oricum,
Știu că ești în prima parte,
Mă bazez pe memorie,
Am o memorie formidabilă.
Uite că erai chiar pe copertă,
Cum deschizi carnetul de telefoane,
Cel care se aruncă periodic,
Dar mai e pînă atunci — se aruncă pe fereastră,
Și nu eu îl arunc ci Altcineva, bănuiești,
Opinia publică pentru a ne exprima astfel.
Dau de numele tău care-mi sare în ochi,
Ca un parfum de floare de salcîm,
Că toată țara e tămîiată de flori de salcîm.
Chiar dacă parfumul nu dă în ochi, mie îmi dă,
Știai că sînt o excepție, ți-am spus chiar eu.

Cei cîțiva centimetri de picior
Pe care-i ai în plus
Îți dau un complex de superioritate
Asupra lui Shakespeare,
Pe care l-ai citit aseară.
De aceea îți permiți să-l citești pe sărite,
Din cauza cataligelor prea lungi.

Pastorala nr. 3

Cum deschizi fereastra,
Ești invadat de bondari.
Un bondar închis cu noi,
Cum naiba o fi rămas închis aici,
I-auzi cum decolează și aterizează
Ce i-o fi folosind atîta bîziit ?
Trăiește din asta,
Ca un copil de țîță,
Care nu primește țîță, pînă nu bîziie.

Sonetul XV

Aceleași gînduri, aceleași reflexe
Parcă-am trăi pe-un indigo,
Așa obosiți, buimaci,
Cu nisip în ochi
Toropiți de zenitul iubirii.
Adorm pe mine și mă trezesc...
Ei, cum să fie deocheat ?
Ți se pare, așa e limba română
Cu două înțelesuri.
Fac ochii mari, mult am mai dormit,
Pe tine cine te-a obosit,
Te-a trezit, ți-a deschis ochii
Ori nu ți-a trecut toată noaptea
Geană prin geană ?

Tot ce e scris înainte de Christos
N-are nici un dumnezeu.
În cafea au apărut niște figuri
Sugestive, stilizate.
De cînd sîntem împreună
Nu mai pot visa nuduri
Dar bărci poți să visezi — zici,
Da, iată o barcă în cafea,
Unde s-o fi ducînd, traversează goală ceașca...

Toate se duc departe,
Ai vrea să fugi de mine, pe jos,
Desculță, despletită,
Să alerge gîndurile mele după tine, ca din praștie,
Să-ți taie calea, și să te-aștepte
Să faci cruce cu gîndurile mele aceleași,
Și tu desculță și despletită.

Sonetul XXX

Atît de obosiţi picăm unul în braţele altuia
Sprijinindu-ne în buze,
În vîrful cuvintelor de dragoste,
Îmbrăcat în buzele tale spuneam,
Cuvintele mele îmbrăcate în buzele tale
Ca o defilare de regine, cu hlamide de purpură.
Oboseala asta mă odihneşte,
Sfîrşeala, înseamnă aproape un început,
Am nervi tari, cremene,
Scapără una două, sar scîntei,
Ce-ar fi să dăm foc luminii,
S-o vadă şi alţii
Cu ochii
Ca ai noştri mari, uimiţi,
Care se uită la spectacolul mistuirii de sine.
Toate izvoarele clipocesc peste mine
Parcă-s pe fundul unui rîu
Care ţi-a luat părul la vale.

Să visăm

Să visăm o faleză comună,
Dată în comun,
Ca un val comun,
Care să transmită de la unul la altul ceva,
Ca o neliniște răcoroasă,
Care să te facă
Să vezi într-adevăr marea și ce înseamnă talazul.
(Talazul e puțin căutat,
Dar cînd îl cauți mai mult, nu-l găsești).
Unde sînt eu
Ar trebui să ardă o flacără veșnică,
O pălălaie continuă...

Sonetul XXXI

Cine face azi sonetele, tu sau tot eu ?
Eh, tot eu, pe cine să cadă măgăreaţa —
Expresia prea e din viaţă,
Nu-i nimic, nici noi nu sîntem morţi,
Ba chiar prea vii.
Hai, taie, să vedem cum începem,
Ce ritm îmi dai, îmi imprimi,
Ca la formarea planetelor, rupte din soare
Şi cum se-nvîrtea nebuloasa la-nceput aşa şi ele,
Sînt (eu) ca spîrnelul
Care aşteaptă atingerea degetelor,
Să înceapă dansul pe masă.

Întotdeauna la partida asta de sonete
Ne încurcăm, ne certăm, ce-ai dori să-ţi spun...
Douăzeci şi patru de cărţi,
Douăzeci şi patru de sorţi
Bine ştiţi să daţi
Cum meşterul v-a făurit,
Cum zugravul v-a zugrăvit
Aşa şi voi să-mi arătaţi
Asta spui tu,
Nu, nu pun nici o ghilimea
Cine-mi cade la aşternut, în casă,
Asta pică bine,
Ce-i pentru mine,
Ce-i pentru casă

Ce ştiu,
Ce nu ştiu şi surpriza.
Formula asta e cam soioasă,
Mulţi s-au folosit de ea,
O luăm de nouă ?
Depinde cu ce sentiment intri în joc.
Cum să te cînt ?

Ai vrea să mă vezi suferind groaznic,
Agitîndu-mă, făcînd gafe,
M-ai descusut dis-de-dimineaţă
Dacă n-am cusururi.
O, zici, ar trebui să ţi le caut în cap,
Că-ncolo nu le-am găsit.
Uite că n-am, le-am terminat,
Ce-am făcut acum zece ani...
Ei, ăsta e un cusur cu aţă albă.
Treceam unul pe lîngă altul,
Fără să ne bănuiam.

Sonetul XXXII

Începem altul, taie.
Fără să ne bănuim.
Ca două litere ce făceau fără ă știe
Un „nu" cît toate zilele,
Cele de-atunci,
Cum probabil o să se-ntîmple și mai tîrziu.
Cu literele ?
Nu, cu noi
Iar o să trecem unul pe lîngă altul,
Bună ziua, bună ziua,
Nici ghilimele, nici semn de dialog.

Încerci să mă sîcîi
Tatonezi cum aș da din mîini ca disperatul
În caz că s-ar produce ruptura,
Alunecarea de teren,
Tare ne temem de alunecări de teren.
Pe unii i-au îngropat cu case cu tot
S-au închis două dealuri,
Le-au ieșit sufletele pe coș, fumegau.
Te enervează să mă vezi atît de calm,
Cînd dealurile parcă se strîng
Mie-mi place să mă strîngă în brațe natura mamă,
Aș dori să-ți împrumut din calmul meu de lungă
durată.

De ce caut rime rare, dacă nu le folosesc ?
Poate le vînd, le dau de pomană,
Ori numai de dragul căutărilor
Fac colecție de terține.
Persoana de roșu, persoana de ghindă,
Persoana de verde
Persoana de pică...
Îți cade la așternut
Cu veste, cu bucurie,
Cu dar de bani — fie !
Nu-i cea mai rară rimă, dar parcă pică bine,
Ne-ar mai trebui ceva și pentru verde,
Asta la primăvară, acum e toamnă, s-a dus vara,
Sîntem amîndoi niște verde-vară, taie...

Sonetul IX

Numele tău intră-n sonete,
Cum se înscriu sandalele în asfalt,
După ce-a suflat cald vîntul de miază-zi,
Care mistuie totul.
O, nu te grăbi, stai să citesc
Şi reversul paşilor pierduţi
Ce scrie pe reversul medaliei
Pe care am primit-o vara asta
Şi-o port la gît,
Dar e grea ca un fir cu plumb,
Mă face să merg ţeapăn şi important de atîta iubire.

Îţi pare rău că vii spre torţa care arde
În vîrful fiecărui deget al meu,
Învăţat, dedulcit la sunetul viorii,
Că vii spre torţa care arde, pîrjoleşte,
Topeşte totul în jur (fără excepţie),
Sînt torid, nu că mă laud,
Dar cred că tot eu am topit şi asfaltul sub paşii tăi
Vîntul de miază-zi, care mistuie totul
Pune-ţi ceva pe tine, să nu răcesti
De la mine, care-mi răcesc gura
Făurind degeaba sonete.

Taie, taie-mi avîntul
Au clădim noi casă pentru vecie ?

Pecetluim contracte pentru eternitate
Sînt din Ghilgameş, două versuri,
Le ţinem pentru motto, dar merg şi la sfîrşit.
Noi punem motto la sfîrşit,
Ca să semene a început
A începutul lumii... a începutul lumii...
A începutul lumii...

Căuș

Simțeai că sufletul îmi e luat la vale
Pe costișă,
Cu frunzele care, slavă domnului,
Au început să pună foiță de aur verii
Ce ne-a mușcat
Și-a întins mîna căuș.
Iată-mă cu ochii înecați în fiorii
Pe care nici tu nu ți-i bănuiai, geizeri fierbinți,
Și-i dezgrop cu genele în palma ta,
Sînt miner, tăietor de lemne,
De fire de păr,
Om al muncii, oricum.
Și ciobanul din mine
Își cere și el drepturile,
Turma, strunga, cîinii,
Toate i le-ai luat, cu munți, cu plaiuri.
Da, ciobanul te vede ca un căuș,
Și se cuibărește în el.

Păsări pleacă și vin din noi,
Din mine parcă pleacă mai multe,
Cuibăriți unul lîngă altul —
Să reținem această idee.
Se-ntorc mai puține,
Dar cine să le mai numere.
Oare să fi devenit prea casnici ?

În mine e o liniște și-o siguranță
Vecină cu somnolența, zici tu,
Ai dori să se răsucească un nerv,
Ca otgonul mereu încordat,
Mereu cu spaima de-a se desprinde de țărm corabia
Prea te simt țărm lipit
Pentru totdeauna de dîra pașilor mei.
Dă-mi neliniștea stilizată a drăgaicei.
Cum era aia ?
Își împletea cosițe din raze de lună
Și printre ele, flori veștede,
Erau iubiții ei.
Deci un fel de Circe, c-o vergea vrăjită
În fiecare fir de păr,
Care transformă un fluid făcut inele,
Cîrlionți,
Chiar colac de salvare,
Drăgaica se lega la cap
Cu voinici vlăguiți, făcuți cîrlionți.
A dracu' femeie, mai ceva decît Gorgona și Gomora
Oare se leagă numele astea, de ce nu ?
Gătitul părului la fetele din Oaș,
Ține două săptămîni,
Își tot fac sute de codițe,
Înainte de-a se mărita,
Stă ca pe ghimpi și așteaptă — ginerică
Și ce vreau să spun cu asta ?

Mi s-a pus splina,
N-am mai pronunțat de mult
Această formulă magică din copilărie,
Cînd dorința mea de-a fugi mereu,
Era frîntă
— Cuvîntul este exact — de splină,
Care mă făcea să mă opresc
Din goana cu cercul și să-mi simt gîfîiala

Mă doare splina de-atîta încordare, lîngă tine,
Și tu-mi reproșezi liniștea, relaxarea !
Și banalitatea trebuie să zbîrnîie,
Sîntem banali doar așa de ochii lumii
Dar dincolo de privirile indiscrete
Zbîrnîie niște zmeie
Avîntate din capul drăgaicei.
Din iubiții tăi
(Vechi, învechiți) am făcut zmeie.
Se înalță pe cer de fiecare fir de păr
Și eu vreau să te țin cu picioarele pe pămînt
Și să-ți tai legătura cu cerul.
Iată-mă și gelos, așa din senin.
Dă-mi să beau lapte din căuș
Și să adorm cu sufletul la gură,
Cu sufletul tău
Ah, cît ne dorim amîndoi o noapte,
Și atîtea nopți trec pe lîngă noi,
Îmbrăcate în negru,
Nopți foarte foarte
Ca și cînd ar fi înfășurate în puncte puncte,
Exclamări și semne de întrebare.

Sonetul XIX

Ideea că circulația s-a activat
Nu trebuie pierdută pe drum,
Deși drumul e tot mai scurt,
Calea, cărarea,
Mi se pune un nod în gît,
Cînd mă gîndesc la urcușul acesta !
Da, s-a activat pînă la pericol de moarte,
Zici, nu moare nimeni din asta,
Ia gîndește-te puțin, dă un exemplu
Cine-a iubit prea mult ?
Totuși există unele semne pe margine
De care e bine să se țină seama
Oprire pietoni, de pildă.
O să vină un moment de saturație pentru noi doi
Că altfel...
Te privește ce pui după două puncte puncte.
Acum și pe mine atîrnă nădragii, nădrăgaicele.
Chiar dacă m-aș scula la patru dimineața
Și-aș face gimnastică la aparate,
N-aș ajunge la rezultatele astea,
Nu mai am burtă, am slăbit ca un ogar
Care fuge după doi-trei iepuri.
Dacă prinde ? Dacă prinde măcar vreunul ?
Nu asta e important,
Totul e goana după zîmbetul
Pe care mi-l arunci la mare distanță,

Din ce în ce tot mai departe,
Că și tu te antrenezi
Iar eu trec prin foc, prin apă și-l aduc în gură.
De azi încolo n-o să-ți zîmbesc
Decît cu zîmbetul tău,
Te privește dacă o fi fals,
Eu l-am luat de bun.

Iolă

Primele semne de toamnă
O frunză care ți-a căzut în sîn,
În sînul tău sau al meu
Aici e o ușoară confuzie,
Adie cu stropi
De sub iolele care brăzdează lacul.
Nici nu putem să rîdem,
Timpul acela nu ne mai aparține,
Cînd totul e motiv de zîmbet,
Și depărtarea lăsată la scară,
Ca un cîine,
Parcă lipăie, hlăpăie de nerăbdare să ne înghită.
Nu poți cumpăra datul din coadă al unui cîine,
Bine a spus Disney.

Faptul că de fapt ne iubim
Ne face să ne împletic la vorbă,
Sîntem peltici din dragoste,
Nu găsim cuvintele cele mai potrivite,
Care să meargă la inima cititorului,
Cum se zice,
Cititorul fiind cînd eu, cînd tu,
Iată că se termină lumea cu noi.

Te-am lăsat să cristalizezi — o vreme,
Există cristale
Sub formă de creastă de cocoș,

Sub formă de cuburi, conuri.
Zici că ai lăsat soarele să-mi ţină locul
Nu ai putut s-aduci pe ten suficientă sare
Pentru animalul din mine.
Numai moartea şi apa mare
Ar mai putea să ne despartă
Şi iată am avut parte şi de una şi de alta.

Extaz

Ard.
Suflă, suflă-mi şi tu puţin suflet,
Că al meu, iată-l, se mistuie deasupra mea,
Pregătind aureole
Pentru frunţi mai pure, din viitor.

Semeni cu o frescă bizantină,
Stilizată de două ori
(A doua oară stilizată special pentru mine,
Am pus meşterii la lucru),
Pentru că ai cercuri în loc de ochi,
Cercuri în loc de sprîncene şi de pe acum
Simt răcoarea întunericului din ochii tăi,
Iar asta îmi face bine,
Cînd ard eu industrial, flacără mare
La intrarea în extaz.

Ninsoarea

Are o privire parcă-ar ști totul.
A nins undeva. Natura oftează.
Pieptul tău se umflă gata să sară la mine,
Se dă la om vasăzică,
Ține-ți sînii cocoană în lanț,
Că acum or să sară
Peste uluca bluzei,
Or să rupă nasturii, ferească dumnezeu,
Am mai văzut eu nasturi pocnind
Precum castanele toamna.

Trecu și anotimpul acesta, al castanelor,
A nins undeva,
Și eu tot sub descîntecul tău mă învîrt,
Ca tăciunele în paharul de apă,
Pentru cine descînți tu de deochi
Cu mine în paharul de apă ?
Acum ploaia să zicem că e paharul,
Și eu sînt eu — și tu ești tu,
Dar tu descînți cu mine
Și sporovăiești ceva,
Vorbește mai clar, să știu și eu ce fac
Și cum se procedează cu mine
Ca să am efect, spune-mi și mie,
Tu ești vrăjitoarea — n-am zis cotoroanța

Fiindcă nici unul nu îndeplinim
Baremul de vîrstă.
Însă dacă îți descîntă una tînără
E și mai și — așa că dă-i înainte,
Nu vezi cum mă topesc ?
Am ajuns la trăiri, cum mai trăim ?
Da, ninge, a nins, o să ningă undeva,
Potopind cu alb.

La izvoare

Focul mitraliază în sobă,
Ochește tîmpla cerului, bănuită, prin horn
Și mai multe focuri se zbuciumă-n mine.
Iată-mă complice cu soba
La tulpina unui alt anotimp,
Ca și cînd ar fi vorba de o faptă urîtă
Și trebuie să ardem ceva.
Acum or să tăbărască femeile pe tine
Ca pe căpșuna coaptă.
Vorbește gelozia ta,
Că pînă la urmă tot aici ajungem,
Ți-am pus carnea la lucru și sîngele,
Că tot vorbeam adineaori de împușcături,
A luat-o năvalnic prin obraji.
Ești ca mărul
Pe care-l șterge țăranul cu minteanul,
Ca să sclipească,
Ai prins luciu, strălucești toată.

Toamna s-a reîntors de la marginea orașului
Și ne-a dat cu frunzele-n cap
Da, asta aveam de ars :
Frunzele care ne-au făcut vînt,
Pe unele le-am scris, pe altele nu,
Pe cele mai multe doar ne-am iscălit,
Am pus genunchiul ca pe ceafa unui învins.
Ne dă cu ele în gînduri, ni le-a pus în brațe,

Țineți-le, sînt grăbită
Și apoi sînt ale voastre.
Și iată-ne mormane de aripi, avînturi moarte,
Sub nu știu care rug.
Trebiue să umblăm încet sub potopul de frunze,
Avem focul nostru care una-două se aprinde.
Doamne, iartă-i pe eretici !

Prin negru de fum

Are nişte ochi parcă ştie tot ce spunem,
Culmea ar fi să şi priceapă
Teorema oamenilor îndrăgostiţi
Pe care noi am descoperit-o
Şi care sună astfel :
„Îndrăgostitul trăieşte în plus".
Asta se demonstrează simplu,
Luînd unul şi cu una, dar nu la întîmplare
Şi adunîndu-i şi împărţindu-i la doi
Ce rămîne în plus e dragostea.
Ea se măsoară în waţi,
De unde jocul lansat tot de noi :
„De-a v-aţi vaţelea",
Care nu poate fi înţeles decît de maturi,
De vrăjitori călări pe mături şi de tineri
Apţi de acest joc, şi cu oarecare cunoştinţe
Despre electricitate.
Electricitatea o avem în noi,
Totul se face fără cheltuială prea mare de energie,
Dacă doi se iubesc într-un oraş
Nu scade tensiunea în becuri,
Dar totodată se degajă
O cantitate de energie atît de mare
Că poţi pune în mişcare o casă întreagă,
O lume (proastă) care nu înţelege
Ce se întîmplă în natură şi deschide fereastra,
Întreabă unde sînt, iar s-au întîlnit ?

Acestea sînt, de fapt, reziduurile energiei,
Talaşul, negru de fum,
Căci partea pură s-a cheltuit în scopuri înalte,
Mîngîind o frunte, privind într-un ochi,
Ca şi cînd te-ai vedea într-o fîntînă,
În care Făt-Frumos a coborît dăunăzi pe-o frînghie,
Pe tărîmul celălalt şi-l aştepţi să se întoarcă,
Îl aştepţi la ochi, şi vezi unul mişunînd pe acolo,
În adîncul din tărîmul celălalt,
Care ar cam semăna cu tine şi zici
Că tu eşti Făt-Frumos — *mutatis mutandis.*
Bine e cînd sînt doi
Şi poveştile mai funcţionează.

Mă întreb dacă vietatea asta înţelege ce spunem,
Are o privire de parcă-ar şti totul.

Denivelări

N-aș fi fericită să pot trăi așa,
Nu găsesc rostul iubirii, dacă nu mă lași să ard.
Uite cum se ridică fumul din țigara asta
Și ea a ars, asta m-a deranjat
Că prea te porți cu mănuși,
Mă supăr și mă lași așa, să nu mă supăr,
nu forțezi.
Da, un defect al meu :
Mă fac să zîmbesc femeile care cred
Că pot să modifice bărbații, după ritmul lor.
Nu numai că nu-i adevărat, dar se trezesc bătrîne
Și bețivul rămîne tot un bețivan ordinar
Numai lor li s-a părut
Că uite acum-acum or să scoată din el untul,
Să-l facă model, ori geniu.
Am văzut multe cazuri de-acestea.
Noroc că nu beau că nu m-ar fi mai dres nimeni,
Mă dregeam singur de dimineață.
Și ce fac ele ? Femeile acelea ?
Îl citesc pe Cehov.

Dragostea nu e o stare normală.
Nu-ți place denivelarea,
Partener de joacă, precum la copii.
Cifre rotunde. La cifre rotunde sîntem chit.
De reținut ce vorbeam adineauri. Nu e voie să fie
vid.

Locul acela îl ocupă cineva. Și ce să fac, ce propui
să mă fac ?
Bătător de vid ? Nu nu mă pot băga în tot vidu.
Individul nu umple tot vidul.

Mergi pe stradă și dacă te-ntorci înapoi,
Te izbește aerul care venea după tine :
Lăsai în urmă o dîră.
Dar cei care aleargă, trec fulgerător
Prin viață,
Ce furtună stîrnesc, ce vîrtej ?
Vîrtejul este dîra ridicată în cer,
Dîra lăsată în viață care se ridică la cer.
Într-un astfel de vîrtej stîrnit
Cînd de fuga mea spre tine
Cînd de a ta spre mine,
Cînd de mersu-mpreună
Și sufletele noastre se înalță.
Ce rămîne jos nu e decît lest.

Intimitate

Cînd mă gîndesc la tine
Îmi vine să-nchid uşa cu cheia
Să nu intre cineva peste noi
Ne-ar găsi lungiţi leşinaţi,
Ar crede că s-a comis o crimă,
Cînd colo exact contrariul,
Care e contrariul ăsta ?
Să faci un bine vital,
Nu un rău capital,
Să pui umărul la aducerea pe lume a unui om.
Exact chinul nostru ca să zic aşa,
Chin dulce ca mierea de flori de salcîm,
Cînd înfloresc salcîmii pe dealuri,
Pe la sfîrşitul lui aprilie,
Şi albinele trag din flori fire galbene de nectar,
Deşiră florile pînă la dulceaţa maximă.
Iată-ne în această plasă a destrămării,
Zvîrcolindu-ne în beneficiul văduvelor,
Orfanilor, asociaţiilor de protecţia animalelor,
E aproape o luptă corp la corp,
În gîndul meu, acum,
Cînd mă gîndesc la tine
Şi parcă vreau să te ţin departe
Şi automat, mîna se-ntinde să-nchidă uşa cu cheia,
Atît eşti de prezentă în gesturile ei, ale mîinii,
Te-ai insinuat ca o jale,
Care nu te-apucă de-o dată,

Ci aşa încetul cu încetul
Întîi ţi-e sete de-o vorbă,
La urmă ţi-e foame
De buzele care spun vorba,
La urmă ţi-e dor şi apoi ţi-e jale
Şi tot mai jale la vale.

Ai devenit o intimitate de mîna-ntîia,
Aproape ca dumnezeu,
Dar ceva mai concret, mai pipăibil
Dumnezeu retras într-un colţ, înghesuit undeva,
O zeitate abstractă înghesuită într-un colţ,
Asta e femeia,
Fuga în materie a spiritului etern.

Dar ce înţelegi tu din toate astea ?
Eşti femeie şi ţi-ajunge colţul acela
Şi pe lîngă că nu-l pricepi bine, ca mine,
Nici nu laşi pe alţii să-şi bată capul,
Să dezlege misterul
Pentru ce fugi, pleci,
Iei avioane peste avioane
Şi cine te mai poate urmări ?
Că şi gîndul meu are un capăt,
Cheltuiesc pe an
Cam o mie de ani-lumină de gînd curat,
Dar nu pot mai mult,
Că nu sînt fonduri mai mari
În mintea omenească.

Încrustații

Am cărbune în păr, praf negru în ochi,
Dacă mă bate vîntul
Ies din mine nori negri,
Mă tot spăl — curge păcură,
Orașul acesta trăiește pe un cărbune uriaș,
Sub hotel e o mină, sub sala sporturilor alta,
O rețea de galerii sub străzi
Și îți închipui oamenii
Scormonindu-le înfrigurați,
Ca și cînd ar vrea să se încălzească în cenușă.
Lucrurile astea ți le scriu pe aer, caligrafic,
Am încercat întîi cu numele tău,
A ieșit foarte caligrafic,
Dar l-am șters iute cu cotul,
Cu pulpana paltonului
E frig și jos e antracit
Și tu ești departe.
Și nu poți vedea
Cum cărbunele aici are într-adevăr suflu,
Și dacă scriu iar în aer, cu degetul,
Numele tău, rămîne scris, o clipă,
Cel puțin eu îl văd,
Și așa îți trimit poeme
Care se dizolvă apoi în respirația oamenilor.

Ești parfumul pe care-l visează nările lor.
E bine să porți cu tine, peste tot

O trenă de amintiri frumoase
Să le vînturi, să le prefiri printre degete
Ca pe o pînză pentru a-i vedea apele.
Un oraș întreg se conturează în funcție de tine,
O lume, o țară nouă.

De ce m-am ferit eu cel mai tare,
M-a ajuns,
Iată-mă și plin de patos,
Grecii îl scriau cu th ?
Nu, aveau un semn special.
Își dădeau drumul sentimentelor șuvoi,
Cînd plîngeau, șiroiau lacrimile,
Se făceau bălțoace,
Ei rămîneau insule în mări de lacrimi,
Cînd se bucurau vorbeau tare,
Hohoteau.
Literatura lor are o doză de isterie,
Ba nu, aceasta însemna realitate
Adică patos,
Și de aceea nici mie nu-mi e rușine
Că vorbesc despre tine în gura mare,
Cînt dragostea cu o gură cît o șură,
Mă vaiet, și mă dau cu capul de pereți
Ca și cînd peste tot aș fi
Într-o mină,
Aici chiar sînt,
Și ar rămîne pe pereți
Încrustat capul meu
Și cîteodată chiar al tău,
Prin puterea trăirii.

Păsări

E drept că nu sîntem păsări (mai știi ?)
Dar zburăm destul de des
Și în direcții opuse,
Cînd te smulge viața din brațele mele
Se aude un icnet,
Ca și cînd cineva ar fi fost pocnit în plex.
Rămîn așa cu privirea tulbure o vreme
Și mă aplec să privesc mai de-aproape pămîntul,
Văd urme, urme,
Și cîte-o furnică pe urmele tale,
N-o să te-ajungă din urmă, nici ea,
Altfel mă gîndeam să-i dau o scrisoare
S-o ducă-n gură ca pe-un grăunte,
Sau chiar să i-o scriu pe-un bob de grîu.
Parcă și văd furnica aceea
Căznindu-se să-mi tîrască mesajul de dragoste
Pînă la primul mușuroi,
Care ar fi vasăzică orașul,
Și acolo ți-ar înmîna-o
Vîrînd-o pe sub ușă.

Și eu zbor, și eu aștept scrisori,
Te-am auzit și pe tine icnind,
Uite așa ne completăm noi,
Pocnind din oftat,

Ca două coperți ale unei cărți
Necitite pînă la capăt,
Care se trîntesc închise brusc.

Cînd trec peste munți mănînc.
Îți e, nu-ți e foame, treci peste munți,
Ți se aduce tava și-nfuleci,
Trăgînd cu coada ochiului la creste
A nins vasăzică în Carpați
Și tu ai firul de pătrunjel în gură.
De multe ori mi se întîmplă
Să ies cu foaia de salată la cîmpie,
Foaia de salată o las întotdeauna la urmă.
Îmi place pătrunjelul care împodobește vegetal
Platoul pus de stewardesă
(Acestea sînt din ce în mai urîte)
În fața scaunului de care ești legat(ă).
„Prions attachez votre centures et de ne pas
fumée !"

Asta și pe nemțește și pe englezește,
Dar tu înțelegi din capul locului
Că trebuie să stai țeapăn în avion.
Am înfulecat de mult un sandwici
Peste Mont Blanc
Și nu m-am gîndit
Și nu m-am gîndit la tine
Că nu te cunoșteam,
Mă gîndesc că dacă pică,
Ce să mai vorbim...
Era zăpadă sus, adică jos,
Bun ar fi fost un cocoloș de zăpadă
Așa cum mănîncă uneori copiii,
La înălțimea aceea și muntele înfuleca avalanșe,
Era o furtună...
Poftă bună, domnule Mont Blanc,
Pa și pusi !

Am venit, am văzut și m-am dus,
Aruncă un ban
Dacă vrei să mă mai vezi,
Aruncă un ban în prăpastie.
Și peste Munții Stîncoși
Tot cu pătrunjelul în gură,
Mai bine ar fi fost trifoi cu patru foi.
Frumoasă priveliște
Se vede bine,
Era senin și jos numai cratere și colți de stîncă
Carpații sînt gustoși și fragezi
— Să nu pierd ideea luat de amintiri —
Merg și fără lămîie.
Eh, cît îmi plac mie munții,
Și nu știu de ce
Trebuie să mănînci deasupra lor,
Poate pentru a înlocui golurile de aer.
„Attachez votre centures..."

Iată umbra avionului pe un nor
Ca o pasăre adevărată
Născută dintr-o pasăre inventată,
Ouată de-o pasăre de fier
Și asta se poate
Cu puțină imaginație din partea fierului.
Așa'om fi și noi doi
Umbrele unor îndrăgostiți de foc,
Care aleargă
Unul spre altul în cosmos,
Cu viteze pe măsura distanțelor,
Și din asta ne-am născut noi,
Prin profilare pe norii
Care sînt respirația omenirii
Și aceste respirații
Hrănesc acum zborul nostru.

Da, ai dreptate
Și Platon a zis ceva în felul acesta,
Dar fără poezie,
Oricum el n-avea,
Nu putea să aibă o deschidere atît de mare,
N-avea deschiderea asta, pricepi ?
În primul rînd el iubea sau nu iubea
Atunci cînd a zis-o
Dacă nu iubea,
Cum s-o nimerească atît de frumos ?
Mi-ai tăiat avîntul
Cum tai mămăliga cu ața,
O împarți frumos în felii,
Dar se pierde unitatea.
Unde rămăsesem ?
Tot în aer, da, zburăm...

Conversaţii

Conversăm din două păsări diferite
Şi uneori neparalele,
Care habar n-au ce gîndim noi,
Nu ne aud vorbele gîndului
Din cauza turaţiei mari,
Habar n-au ce dragoste mare
Atîrnă greu în ele,
Asta în afara bagajelor.
Şi pe tine te-au pipăit aceia ?
Spune nu ! că m-apucă pandaliile.
Nu dau voie nimănui,
Şi nici unui stat
Să pună mîna pe tine,
Proprietate particulară, scurt !
Valoare nedeclarabilă.
Aveţi ceva de declarat ?
Da, domnule, iubesc, i-am declarat-o lui.
Aşa să le răspunzi întotdeauna la vamă
Şi vei fi lăsată să treci liberă, oriunde,
Căci peste tot
Această parolă are o valoare magică.
Se uită doar lung la tine
Şi te lasă-n plata domnului,
Acestea sînt dispoziţiile internaţionale
(Pentru că, îţi spun un secret :
E nevoie de oameni).

Cît ţine clipa

Programul acesta tu mi-l faci,
Să ştii
N-am nici o vină
Pentru nopţile astea în cap.
Spuneai ieri că ai vrea să trăieşti rotund,
Ca o moleculă,
Şi cum am mai spus ? Nu ştiu,
Pentru tine am spus nu pentru mine,
Tu trebuie să ţii minte.
Ideea era că cineva se tot amestecă
Şi strică molecula,
Ideea corpului străin.
Habar n-am ce-am vrut să spun.
Împreună clipa e mare,
Trăim o clipă mare.
Clipa e pînă clipeşti o dată, nu ?
Cît ţii ochii deschişi,
Şi cine mă obligă
Să nu ţin ochii deschişi toată viaţa ?

Nu ne plac lucrurile fără sfîrc.
Şi ce dacă mi-ai dat telefon,
Nu e o virtute
— Vrei să-ţi fiu recunoscătoare —
Principalul era să mă găseşti,
Cine ştie unde-ai sunat tu.

Vinovățiile mele sînt mici
Și pedepsele să fie la fel.
Eu nu pedepsesc, ba da, nici nu-ți dai seama.
Sînt de o bunătate infernală
Mă gîndesc numai la tine
Să nu-ți tulbur liniștea
Și tu zici că de ce nu ți-o tulbur.
Ai fost ca un arici care se coafează
Și stă cu casca în cap făcut ghem.
N-ar trebui să mă faci să sufăr
Pentru că eu sînt strălucitoare cînd sufăr
Și atrag atenția bărbaților,
Ar trebui să-ți fie frică de asta,
Da'nu mai poți tu de asta, bine zici.
Cine se uită la mine moare,
Pică jos.
Dar cine ți-a dat lustru ?
Ce fac eu cu ceasurile libere,
Care îmi iau tot timpul ?
Acum ești porțelan,
Erai ceramică bună, de-a noastră,
Încercată, trecută prin Cucuteni
Și la rînd, pînă la Oboga și Marginea,
Cu istoria pe smalț.
Trebuie să mă port cu grijă cu porțelanul,
Numai eu știu ce greu se lucrează.

Vasul

Umblu cu vasul scump prin oraș
Îl țin în palmă,
Parcă sînt orbul,
Trebuind să care el vasul cu mirt
Și am grijă de bunul cetății,
Cred că e vorba mai degrabă de mir,
Sau de altceva,
Ambrozie pentru zei,
Da, pe atunci se dădea la liber.
Asta fac tot timpul,
Fug de înghesuială,
Te port în gînd
Și orice stop mă enervează.
De aceea nu suporți nici tu nevederile,
Cînd vezi
Că mi-am luat ochii de la porțelan,
Te temi să nu te faci cioburi.

Cineva repară butoaie pe stradă,
Asta n-am mai auzit
De cînd eram mici.
Avem și noi ceva de reparat,
Eu aș cere și-o doagă de rezervă.

Eu știu ce-mi lipsește mie
Cînd nu sînt cu tine
Cercul tău,

Cercul tău magic,
Că tot am pornit de la butoaie,
Simt că sînt suspendată, undeva,
În univers,
Şi nu unde trebuie,
Pusă cîş, sînt vărsată în lume
Şi vine mîna ta, alunecă pe frunte
Şi din nou sînt eu, mă adun,
Sînt atît de concentrată în mine,
Esenţă de femeie.
Asta e bine spus, dar nu ştiu cum arată.
Uite-te la mine,
Toate cuvintele îmi vine să le scriu împreună
Cînd mă uit la tine,
Fac greşeli gramaticale,
De ce facem greşeli gramaticale
În faţa perfecţiunii,
Cum simţi nevoia de moare după un chef.
Asta e prea mult spus.
Şi eu la fel, tot aşa risipit, pierdut
Şi doar lîngă tine
Ceva-ceva mai altfel,
Numai că tu eşti, cum zici, concentrată
Iar eu nu pot deloc să mă concentrez.
Ce frumos s-aude flautul,
Sună în noi ca-n pădure, i-auzi,
Ne-a prins cînd sîntem mai scorburoşi,
Mai apţi pentru ecouri.

Chiar cînd nu se întîmplă nimic
Se întîmplă o mie de lucruri
Între noi.

Mușuroaie

O stea m-a călăuzit la acești sîni,
Ca la două, albe, mușuroaie cu minuni.
Eu nu vin de la răsărit, ci de la apus,
Dar tot aici steaua m-a condus.
Îngenunchez la sînii tăi, ca magul,
Și nu mai pot de dragul lor, de dragul.
În ei furnicile lucrează de cu noapte,
Furnicile care dau lapte.
Că este pace ori război afară,
Retrase-n munți furnicile tot ară.
Trebuie lucrat într-una acest lut,
Unde e veșnic ceva de făcut.
Ca la fîntîna cea de lîngă casă,
Ce cumpăna în noapte și-o apasă.

Obrazul lasă să-l îngrop în sîni,
Ca-n două mușuroaie cu minuni,
Mormîntul din care, fără-a osteni,
Voi învia a treia zi.

Sumar

În acest spațiu infinit 7
Tertip 9
Salt 11
Tablă 12
Dimpotrivă 14
Such a tuch 17
Zi bună 18
Sonete amestecate 21
Lumini mici 23
Aproape 25
Greul pămîntului 27
Numai 29
Cercuri, spirale 30
Parfum 32
Încropeală 34
Logodnă 36
Crusta 39
Stare 41
Bărbia vînătă 43
Valoarea respirației 45
Erată la rai 47
Rochia de lînă 49
Cros 51
Obsesii 53
Puritatea 55
Stafiile 57
Sfîntă oboseală 59
Contra clepsidrei 60
Îți semeni 62
Abstracțiuni 64
Cerul 66
Cosașii 67
Oriunde, sus 69

Via 71
Campari 74
Pe nealteratele 76
Luna 78
Războinici 80
Albicioasa 82
Grabă 84
Liniștea 85
Inefabilul 88
Blestemul doi 90
Alunecare de castane 92
Mătasea 96
Pagina a cincea 97
Discul aruncătorului de discuri . . 100
Tratat despre tril 103
Miezul pietrii 105
Pastorala nr. 15 106
Pastorala nr. 3 107
Sonetul XV 108
Sonetul XXX 110
Să visăm 111
Sonetul XXXI 112
Sonetul XXXII 114
Sonetul IX 116
Căuș 118
Sonetul XIX 121
Iolă 123
Extaz 125
Ninsoarea 126
La izvoare 128
Prin negru de fum 130
Denivelări 132
Intimitate 134
Încrustații 136
Păsări 138
Conversații 142
Cît ține clipa 143
Vasul 145
Mușuroaie 147

Redactor : *Marcela Radu*
Tehnoredactor : *Marilena Buteică*

Tiraj : 22 340. Legate 22 250+90.
Bun de tipar : 29.IX.1976.
Coli de tipar : 9,5
Craiova, 1976

Întreprinderea poligrafică „Oltenia"
Str. Mihai Viteazul nr. 4
Comanda nr. 226

Extaz

Azzd.
Suflă, suflă-mi și tu pățiș suflet,
Că al meu, iată-l, se mistuie deasupra mea,
Ingrădind oamenii
Pentru simțuri mari pure, dar virtuale.

Semnează o frescă bizantină,
Obligată de dorul an
Că doar ochi obligați greoi pentru mine,
Nu pot mesteri la lumină,
Pentrucă ei cercetă în loc de ochi
Cercetă în loc de sprâncene depresiuni
Sunt necesare numai pentru ei,
Tot astă mi-face bine,
Când ard cu rubinul flacăra mare
Să intrarea în extaz.

Ulysse Sorcea

Lei 10,50